

БОРБА®

Митрополитската църква въ Самоковъ

Никога вече комунизъм

През юни 2007 г. във Вашингтон бе открит Мемориал на жертвите на комунистическия режим в целия свят.

Репортаж на дописника на италианския вестник "La Stampa" Маурицио Молилари във Вашингтон, публикуван на 13 юни 2007 г. със заглавие

Демокрацията не е сигурна. Да гаем отпор на злото

Кубински бежанци, ветерани от южновietнамската армия, китайски артисти, депутати от Прага и Варшава, посланици на източните страни и голям брой американци с побелели коси, свидетели на дуела "Студена война" – всички седнали заедно пред Мемориала на 100-те милиона жертви на комунизма. Паметникът е първият в света, посветен на мъчениците на комунизма от Китай до Източна Германия, и представен от "Богинята на демокрацията" с черти на лицето на китайските студенти на площада Тянанмън през пролетта на 1989 г. За откриването американският президент е избрал символична дата: двадесетгодишнината от речта на Роналд Рейгън в Берлин, в която иска от СССР в лицето на Михаил Горбачов събарянето на Берлинската стена. Лица и речи, които се наставят върху сянката на "Богинята на демокрацията" и подчертават една Америка, решена да запази спомена за жертвите на комунизма като предупреждение срещу тиранията през XXI век. Пред многобройна публика с шапки и дрехи, накичени с надписи: "Тайван", "Свободна Куба" и "Южен Вьетнам", пее руска певица от Санкт Петербург, града на Владимир Путин, и след това дава микрофона на Пиетро Самби – посланик на Ватикана, който в своя религиозен призив описва миналото столетие като "столетие на жертвите на комунизма".

Мемориалът е създаден по инициатива на двама видни членове на Консервативната партия – Лев Добриански и Лий Едуардс, като последният в изказването си припомня как "Рейгън произнася своята реч в Берлин без съгласието на държавния секретар Джордж Шулц и личности като Колин Пауъл, който се страхува от раздразнението на Москва". Публиката аплодира против "скептичните американци, които се колебаят при защитата на свободата", по думите на Едуардс, който дава думата на члена на Демократическата партия Том Лантос, президент на Комисията по вътрешните работи на Американската камера. Останал жив от антинацистката и антикомунистическата борба, той обобщава: "Свободата победи нацизма и комунизма, тя ще победи и ислямския радикализъм на Ахмадинежад". "Европа нямаше да бъде свободна без САЩ, Ширак забрави падналите американски войници в Нормандия, Шрьодер – храните, пренесени със самолети на обсадения Берлин. Със Саркози и Меркел на тяхно място връзката ни с Европа може да се подобри", добави Лантос сред оvationите на публиката, давайки на Шрьодер прозвището "политическа проститутка" за това, че е записан във ведомостта за заплати на енергетичния гигант, свързан с Кремъл. Идването на Буш засилва възмущението на публиката и той отговаря с изреждане на имената на убитите от ръката на комунистите: героя антинацист Паул Валенберг, полския свещеник Попелушко, кубинци, китайци, избити от Мао, умрелите от глад украинци по нареждане на Сталин. "Богинята на демокрацията – завършва речта си американският президент – трябва да ни напомня суровия урок на Студената война – свободата не е осигурена, злото съществува и трябва да му се противопоставим, днес целта на тероризма – този, който ни атакува на 11 септември, е тирания."

Вьетнамският поет Нгуен Чи Тиен, с 27 години затвор на плещите си, плаче от радост, докато до него една жена на около 70 години, англо-саксонка, протестантка, с черна лента на ръката в знак на почит към мъжа, загинал за Америка по време на Студената война, вика "Браво!"

Превел от италиански К. Найденов – Торино, Италия

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Паприковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 56, брой 6 Книжка сто седемдесетъ и четвърта

Ноември 2007

Коледно и новогодишно поздравление отъ Президиума на Българския националенъ фронтъ, Инк., къмъ съидейниците, съмишлениците и симпатизантите на идеите на Фронта, къмъ читателите на сп. "Борба" и къмъ съотечествениците ни

Скъпи приятели,

Въ навечерието на Коледните и Новогодишните празници приемере нашите искрени пожелания за здраве и глъголътие.

Нека всички напрегнемъ сили и помогнемъ кой съ каквото може, за да се събере цълиятъ ни народъ подъ едно знаме и заедно да коверемъ бжгешето на нашето Отечество България.

Нека мъдростта на управниците ни имъ помогне съ разумъ да ни водятъ къмъ миръ, законностъ и напредъкъ презъ идващата 2008 година.

Нека най-после истината, правдата и справедливостта възтържествуватъ въ многострадалната ни Родина. На тѣхъ Българскиятъ националенъ фронтъ посвети шестдесетгодишната си борба. Безъ тѣхното върховенство животътъ ни е обреченъ на духовна и материална нищета.

Нека нашата Родина най-сетне се освободи отъ остатъците на човѣконенавистния комунизъмъ.

Нека Богъ бжде съ насъ въ справедливата ни борба.

Президиумъ на Българския националенъ фронтъ, Инк. – Чикаго, САЩ

Съюз “Истина”

Комитет “Тревога”

Декларация-апел

Уважаеми столични съграждани, съотечественици!

В обстановка на предизборно партийно-политическо съперничество за избор на ново ръководство на Столичната община (кмет и общински съветници) сегашното действащо ръководство (кмет г-н Бойко Борисов и общински съветници) е взело решение да възстанови комунистическото наименование “Генерал Владимир Заимов” на парка “Оборище” в столицата ни София.

Столичани помнят, че този парк бе устроен на мястото, където в продължение на много десетилетия се намираха казармите на Гвардейския кавалерийски и 4-и артилерийски полкове, покрити със слава във войните за свобода и обединение на нашия народ. Този парк е гордост за столичани и за всеки гражданин на Отечеството ни България. Това място е светиня и то не бива да носи името на един изменник на Родината, опозорил себе си и епохите на български генерал, осъден на смърт и екзекутиран по време на Втората световна война.

Опитите ген. Вл. Заимов да бъде вторично реабилитиран – след като на времето бе обявен за герой на вече несъществуващите Съветски съюз и комунистическа Народна република България – са гавра с истината и клевета спрямо военния съд на Царство България, на който тихомълком и задкулисно се вменява чудовищното обвинение, че е осъдил на смърт и предал на разстрел един невинен български генерал.

Апелираме към действащото ръководство на Столичната община начело с кмета г-н Бойко Борисов да преоценят и отменят очевидно прибързаното взето решение, като възстановят достойното наименование Парк “Оборище” на столичната светиня.

Не искаме да вярваме, че хората, на които столичани дадоха доверието и подкрепата си, ще “увенчаят” края на своя мандат с едно недостойно и преди всичко ненужно решение.

Октомври 2007 г.

Подкрепяме безрезервно декларацията-апел на Съюз “Истина” и Комитет “Тревога”:

Български национален фронт, Инк. – инж. Ал. Дърводелски

Асоциация “Български национален фронт” – Жеко Жеков

Български демократически форум – проф. Ст. Карастоянов

Съюз на ВНВУ, ШЗО и РВД – Управителен съвет

Български национален съюз “Нова демокрация” – Богдан Йоцов

Организация “Торяни” – Дим. Велинов

Димитър Х. Попов – общественик

Декларацията-апел остава открита и за други обществени формации, които желаят да я подкрепят – Съюз “Истина”, тел. 963 46 09

Важно! Важно! Важно!

Уведомяваме членовете на Българския национален фронт, Инк., читателите на сп. “Борба” и гражданите, които кореспондират с нас, че новият ни адрес е:

BNF – BORBA, P.O. Box 578, Central Post Office, Bulgaria – Sofia

Настоящият адрес: BNF-BORBA, P.O. Box 46250, Chicago, IL, 60646, USA може да се използва най-късно до м. февруари 2008 г.

Президиумът на БНФ, Инк.

Общински избори – октомври 2007 г.

Първият тур на общинските избори, проведени на 28 октомври 2007 г., отмина. От обявените след него резултати, както винаги, едни от т.нар. политически елит (самоопределящ се като такъв) останаха доволни, други – не. Победителят е трудно осъдим и оръжieto, с което е постигнал, победата, в повечето случаи е “отговарящо на общоприетите изисквания”. Кампанията, предшестваща изборите, потвърди това безапелационно.

Наред с дежурните при всички минали избори суперобещания на “партийните елити”, че при тяхна победа рогът на изобилието ще се изсипе върху гражданите и слънцето ще спре на небосклона, за да огрее най-пълно инфраструктурата на населените места, не липсваха и компроматни изненади. Те показаха също колко са жалки тези “елити”, галопиращи към властта, и колко слаби са, за да отговорят на изискванията и очакванията на гражданите. Фактически в предизборната надпревара нищо ново не се каза и нищо ново не се видя, освен покупко-продажбата на гласовете, защото тя беше повторение на познатите ни от миналото главозамайващи голословни суперобещания, произгравани 18 години в предизборните дни. Разбира се, както тогава, така и сега не липсваха заигравки с ликвидиране на бедността, светлото утре, намаляването на безработицата, бюрокрацията и какво ли още не, което демагогията и безотговорността могат да родят. Но забележителното на тези избори беше извадената на показ **партийна корупция**, характеризираща се с покваряващото купуване на гласове. Тази търговия се развихри в небивали и непознати размери, с която властта беше безсилна да се справи. Не по-малко беше и показното “екскурзионно” гласуване от български граждани, живеещи в съседните Турция и Македония. За него определена вина носи Народното събрание, което с измененията на избирателния закон му даде зелена улица.

В посланията си до избирателите нито една политическа сила, участваща в изборите, не се извиси с показване на гражданска зрелост за умереност в обещанията си. Те валяха като пролетен дъжд, който не проникна дълбоко в съзнанието на избирателите, за да ги мотивира и мобилизира към избирателна активност – показател за представителността на институцията. Напротив, при тези избори в сравнение с изминалите през последните 18 години тя се оказа най-ниската, гравитираща около 35 процента. Това е сериозно “биене на камбаната” за срив в доверието на народа към политическите партии, неотговарящи на изискванията на времето за утвърждаване на гражданското общество и прохождащото ни демократично развитие. Затова народът гледаше, слушаше, преценяваше и в изборния ден отсъди: За този партийен “елит” не си струва да се гласува. Колкото това се правеше, погледът се прикова към партии и личности, неопорочени от партизанищината на изредилите се във властта традиционни нейни консуматори, прехвърляйки си я “като момиче за удоволствие от улицата”. И не на последно място трябва да се отбележи, че не малка роля в изборните резултати имат продължилите вече 45 дни протести на работещите в областта на образованието в защита на справедливите си искания за положения от тях труд. Те заслужават нашата подкрепа и внимание за усилията си да подготвят утрешните строители на нова България.

И последно! Вярно е, че по закон изборите за местни органи на управление са мажоритарни. Но...

Един френски юрист – Пайе, при съдебен процес се обръща към съда и казва: “Господа съдии, наистина самопризнанието е царица на доказателствата, но когато тази царица премине през префектурата, много често загубва девствеността си.”

Дали обвързаността на кандидатите за кметове с партиите, които ги посочват и чиито заложици те стават, не противоречи на мажоритарния принцип е въпрос, който остава открит. И дали те остават девствени е също въпрос, чийто отговор не е еднозначен!

БОРБА

Жестоката истина

От публикуваното решение на Комисията по досиетата през септември тази година, която е направила провѣрка за чисто минало на депутатитѣ от шестия парламент от 1990 г., от Великото народно събрание до днешния 40-и включително, от близо 1500 народни представители, преминали през тѣхъ, 139 сж били сътрудници на репресивнитѣ органи на комунистическата партия – Държавна сигурност и нейнитѣ подѣления. Чрезъ този апаратъ тѣ държаха 45 години въ робско подчинение българския народъ и го “клаха тъй, както турци не сж го клали”, отбелязватъ лѣтописцитѣ.

Това решение на комисията се базира на материали, подадени и от организитѣ на МВР, НРС (гражданското разузнаване и военната информация), които следъ промѣнитѣ на 10 ноември 1989 г. останаха непромѣнени и все още държатели на секретнитѣ архиви на Държавна сигурност. Ето защо съмненията за селекционно подаване на материалитѣ не е безъ основание. Подозренията и съмненията за изчерпателността на списъцитѣ, предадени на комисията за щатнитѣ и нещатнитѣ служители на Държавна сигурност, не слиза отъ дневния редъ на обществеността и нѣма да слезе въ близко време. **Още повече и затова, защото председателятъ на една друга комисия, също занимаваща се съ досиетата преди тази, въ правъ текстъ каза, че споредъ него неоповестенитѣ имена на депутати сътрудници били толкова, колкото обявенитѣ сега.** Това означава, че въ българския парламентъ не малка частъ отъ депутатитѣ законотворци сж агентурно обременени и подъ заплахата за разкриване на агентурното имъ минало и днесъ сж съ примка на врата, затягането и отслабването на която зависи отъ тѣхната послушностъ предъ бившитѣ органи за сигурностъ съ готовността си безотказно да имъ служатъ. При така разкритата съ списъцитѣ “публична тайна” за тѣзи жалки същества – днесъ титулувайки се “политически елитъ”, не е необходимо специално изясняване на въпроса кой управлява днесъ България. На практика се оказва, че въ така наречената законодателна властъ и въ шестѣтъ парламента са били прикрити сътрудници на юмука на комунизма ДС и неговитѣ органи, които, формално разпуснати фактически продължаватъ да имъ бждатъ кукловоди.

Това ще продължава да бжде така дотогава, докогато чрезъ вота си не повѣримъ властта на хора, доказали се необременени съ миналъ слугинажъ на партията и репресивния ѝ апаратъ, които безкомпромисно да разчистятъ “авгиевитѣ обори” на българския политически животъ. Ако не го сторимъ днесъ, утре дори и да имаме право съ граждански протести, едва ли ще го постигнемъ.

Зората на справедливостта започва отъ вота на суверена – народ, преминава презъ парламента и мѣстнитѣ органи на властъ и завършва съ Темида, предъ която всички трѣбва да бждатъ равни.

На вниманието на хилядитѣ читатели на сп. “Борба”, тѣхнитѣ близки, а защо не и на по-широкъ кръгъ граждани “Борба” предоставя известния засега списъкъ отъ 139 сътрудници на комунистическитѣ специални служби, отъ които 19 въ настоящия парламентъ, за да могатъ гражданитѣ, когато тръгнатъ къмъ изборнитѣ урни, да направятъ своя изборъ съ чиста съвестъ, че сж заклеили съ бюлетината си продажницитѣ на родъ и родина. И сж казали: **Никога вече комунизъмъ!**

БОРБА

В настоящото 40-о народно събрание има общо 19 депутати, за които са открити данни за сътрудничество с ДС. Шестима от тях са от левицата – Георги Юруков, Добромир Загорски, Евгени Кирилов (избран междувременно за евродепутат), Марко Мечев, Пламен Ранчев, Стоян Витанов. Следва групата на ДПС, където фигурират обявявани неколкратно имена – лидерът Ахмед Доган, Юнал Лютфи, Лютви Местан и Рамадан Аталай. От "Атака" са Ваню Хърков, Георги Георгиев, Йордан Величков, Петър Берон, Станислав Станилов, Станчо Тодоров и Тодор Батилов. Двама са обявените сътрудници от Български народен съюз – лидерът на ВМРО Красимир Каракачанов и съпартиецът му Бойко Ватев.

СПИСЪКЪТ НА ДЕПУТАТИТЕ – АГЕНТИ

1. Александър Иванов Маринов – Майстора; съдържател на явочна квартира; СГУ на МВР-ДС; 02; 03;
2. Александър Янков Димов – щатен служител; I ГУ на ДС
3. Ангел Стоянов Момов – щатен служител; МВР-Шумен
4. Андрей Николов Андреев – агент Страшимиров; V ГУ на ДС
5. Атанас Георгиев Семерджиев – Славейчето; съдържател на явка; III у-ние – ДС
6. Атанас Матеев Матеев – агент Момчил; ОУ на МВР – Толбухин – ДС
7. Ахмед Демир Доган – агент Сава, Ангелов и Сергей; III у-ние на ДС
8. Благой Александров Дечев – щатен служител; I ГУ на ДС
9. Бойко Иванов Ватев – агент Георгиев; ОУ на МВР – Плевен – ДС
10. Бончо Драганов Рашков – Брежа; съдържател на явочна квартира
11. Борис Янев Стоянов – Младост; съдържател на явочна квартира
12. Боян Борисов Киров – агент Кирил и Петров; I и II ГУ на ДС
13. Бриго Христофоров Аспарухов – щатен служител; I ГУ на ДС
14. Валентина Крумова Георгиева – Колос; съдържател на явочна квартира
15. Ваню Стефанов Хърков – агент Никола; ОУ – Бургас – ДС
16. Васил Иванов Милков – Черни връх; съдържател на явочна квартира
17. Васил Кирилов Палакаркин – агент Христов II; ОУ на МВР-Кюстендил – ДС
18. Васил Любимиров Костов – Николов; осведомител; VI у-ние на ДС
19. Васил Павлов Станилов – Хермес; секретен сътрудник; I ГУ на ДС
20. Васил Петров Димитров – Петьо; секретен сътрудник; Военноморско разузнаване
21. Велико Живков Великов – Царевец; съдържател на явочна квартира; ОУ на МВР – В.Търново – ДС
22. Венцислав Асенов Димитров – агент Попов; СГУ – ДС, отдел 02
23. Веселин Стоянов Бончев – Доктора; Константинов; съдържател на явочна квартира; II ГУ на ДС
24. Владимир Владимиров Топенчаров – Карамфил-4 и Константинов; информатор, резидент и секретен сътрудник; I ГУ на ДС и Столично у-ние на МВР-ДС
25. Галактион Любенов Табаков – агент Мишо; ОУ на МВР-Враца – ДС
26. Георги Алексиев Иванов – Петров; информатор и резидент; ДС – Лом; V у-ние на ДС
27. Георги Алексиев Начев – Урал; информатор; МВР-Преслав – ДС
28. Георги Владимиров Юруков – агент Стоев; III у-ние на ДС
29. Георги Евдокиев Марков – агент Николай и Стефан; МВР – СГУ; отдел II – ДС, у-ние VI ДС, отдел II, отделение III
30. Георги Иванов Иванов (Какалов) – агент Николов; III у-ние на ДС
31. Георги Йорданов Манов – агент Андреев; СГУ на МВР – ДС
32. Георги Костов Костов – агент Драгоев; ОУ на МВР – Бургас – ДС
33. Георги Миланов Георгиев – агент Огнян; ОУ на МВР – Пловдив
34. Георги Николов Дюлгерев – агент Соколов; Второ ГУ на ДС
35. Георги Николов Колев – агент Филипов; ОУ на МВР – Бургас – ДС
36. Георги Седефчов Първанов – Гоце; секретен сътрудник; Първо ГУ на ДС
37. Георги Симеонов Агафонов – агент Здравков; У-ние 03 на ДС
38. Гинчо Маринов Павлов – Пенев; резидент; ОУ на МВР – Кърджали – ДС
39. Гюнер Бехчет Тахир – агент Георгиев; У-ние 03 – ВКР – ДС
40. Денчо Стоянов Бояджиев – Орбита; съдържател на явочна квартира; ОУ на МВР – Разград – ДС

41. Джеват Яшар Мехмед – агент Емилов; III у-ние на ДС
42. Димитър Борисов Езекиев – Бор; съдържател на явочна квартира; II ГУ на ДС
43. Димитър Георгиев Пенчев – агент Благоев; V у-ние на ДС
44. Димитър Георгиев Стефанов – агент Чунтовски; II ГУ на ДС
45. Димитър Иванов Баталов – агент Младен и Братовчеда; ДС при Околийско у-ние – Карлово
46. Димитър Иванов Кайраков – Експрес; съдържател на явочна квартира; ОУ на МВР – Сливен – ДС
47. Димитър Колев Димитров – агент Първанов; ОУ на МВР – Видин – ДС
48. Димитър Борисов Маринчешки – щатен служител; ОУ на МВР – Пловдив
49. Димо Василев Димов – агент Дангов; Отдел “Задгранични паспорти”
50. Добрин Спасов Илиев – Търново; съдържател на явочна квартира; У-ние II – ДС
51. Добромир Мартинов Задгорски – агент Роман; VI у-ние на ДС
52. Дончо Кънев Каракачанов – Иванов; осведомител; ОУ на МВР – Русе
53. Евгени Захариев Кирилов – Манчев; секретен сътрудник; ОУ на МВР – Варна – КДС
54. Евгений Пенков Еков – агент Виктор; VI у-ние на ДС
55. Елена Петрова (Петкова) Кирчева – агент Ива; II ГУ на ДС
56. Емил Асенов Чавдаров (Сабри Хасан Хюсеин) – агент Съби; ОУ на МВР – Пловдив – ДС
57. Емил Веселов Филипов – щатен служител; I ГУ на ДС
58. Жан Василев Виденов – Дунав; съдържател на явочна квартира; ОУ на МВР – Пловдив
59. Жорж Ганчев Ганчев (Георги Ганчев Петрушев) – Жорж; сътрудник; II ГУ на ДС
60. Захари Михайлов Захариев – агент Стоянов и Иванов; II ГУ на ДС
61. Златимир Стоянов Орсов – агент Калин; VI у-ние на ДС
62. Иван Анастасов Мандов – агент Кръстев; ОУ на МВР – Варна – ДС
63. Иван Борисов Матев – Доктора; информатор, секретен сътрудник; I отдел ДС
64. Иван Кирилов Палчев – агент Цеко; VI у-ние на ДС
65. Иван Тодоров Кирилов – Михайлов; сътрудник; РУМНО, отдел 9
66. Илия Харалампиев Конев – агент Кирил; VI у-ние на ДС
67. Ириней Георгиев Цветков – Космос; съдържател на явочна квартира; СГУ на МВР
68. Исмаил Мехмед Исмаил – агент Цветан; ОУ на МВР – Силистра – ДС
69. Йордан Петров Величков – щатен служител; РУ на ГЩ, отдел поръчения
70. Кадир Джелил Кадир – агент Първанов; II у-ние на ДС
71. Калин Николов Димитров – Явор; резидент; ОУ на МВР – Кърджали – ДС
72. Кемал Еюп Адил – агент Емил; ОУ на МВР – Силистра – ДС
73. Кирил Андреев Баев – агент Милев; ОУ – Ловеч – ДС
74. Кольо Велков Колев – щатен служител; РУ на ГЩ
75. Кольо Георгиев Колев – Пропаганда и Сердика; явка; III у-ние на ДС
76. Кольо Петков Парамов – Яков; резидент; У-ние “Гранични войски”
77. Константин Димитров Косев – агент Найденов; щатен служител; II ГУ на ДС; I ГУ на ДС
78. Красимир Дончев Каракачанов – агент Иван; VI у-ние на ДС
79. Красимир Иванов Николов – агент Марк; II ГУ на ДС
80. Красимир Тодоров Петров – агент Стоянов; ОУ на МВР – В.Търново – ДС
81. Кристиан Борисов Кръстев – агент Марио; СГУ на МВР – ДС
82. Любен Стоянов Гоцев – щатен служител; I ГУ на ДС
83. Любомир Кръстев Драганов – агент Ваньо; ОУ на МВР – Плевен – ДС
84. Любомир Петров Божков – агент Володя; ОУ на МВР – Силистра – ДС
85. Людмил Асенов Маринчевски – щатен служител; IV отдел КДС
86. Лютив Ахмед Местан – агент Павел; III у-ние на ДС
87. Марко Николов Мечев – Оптик; съдържател на явочна квартира; ОУ на МВР – Пазарджик – ДС
88. Мехмед Бейтулла Хаджиомер – Бекиров; сътрудник; РУМНО
89. Минчо Генов Минчев – щатен служител; ОУ на МВР – Кърджали – ДС
90. Михаил Асенов Михайлов – агент Николай; Софийско ОУ на МВР – ДС
91. Нансен Алфред Бехар – агент Румянов; II ГУ на ДС
92. Нейчо Христов Неев – Ива; съдържател на явочна квартира; ОУ на МВР – Шумен – ДС
93. Никола Иванов Мишев – агент Кръстев; ОУ на МВР – Кюстендил – ДС
94. Никола Стоилов Кацарски – агент Прависта; II отдел на ДС
95. Нина Лазарова Михайлова-Геринска – щатен служител; Първо ГУ на ДС
96. Огнян Димитров Пищиков – Панорама; съдържател на явочна квартира; ОУ на МВР – Враца – ДС
97. Огнян Стефанов Сапарев – Мартин; осведомител; VI у-ние на ДС
98. Орлин Ризов Ризов – агент Джамал и Павлин; II ГУ на ДС
99. Орхан Тахир Мемшиш – агент Етиен; ОУ на МВР – Шумен – ДС
100. Осман Ахмед Октай – агент Огнян; ОУ на МВР – Силистра – ДС
101. Петко Леонидов Търпанов – агент Иванов; ОУ на МВР – Благоевград – ДС
102. Петко Тодоров Ганев – Орлин; осведомител; VI у-ние на ДС
103. Петър Георгиев Башикарлов – щатен служител; I ГУ на ДС
104. Петър Кирилов Берон – Бончев; сътрудник, осведомител; VI у-ние на ДС
105. Пламен Георгиев Ранчев – щатен служител; 04 у-ние ДС
106. Радван Малеков Кадъов – агент Чавдар; II ГУ на ДС
107. Рамадан Байрам Аталай – агент Вергил; СГУ на ДС
108. Розета Маркова Тодорова – Хризантема; съдържател на явочна квартира; ОУ на МВР – Михайловград – ДС
109. Румен Василев Гечев – Економов; секретен сътрудник; I ГУ на ДС
110. Румен Йорданов Русев – агент Стефан; IV у-ние ДС
111. Румен Славейков Сербозов – Христо; секретен сътрудник; нещатен оперативен работник; I ГУ на ДС
112. Русалин Симеонов Арнаудов – Страхил; осведомител; VI у-ние на ДС
113. Слав Василев Данев – агент Петров, Джорджев; секретен сътрудник – ОУ на МВР – Ямбол – ДС
114. Станислав Тодоров Станилов – агент Светлин; Второ ГУ на ДС
115. Станчо Николов Тодоров – Иванов; осведомител; У-ние 03 ВКР – ДС – Сливен
116. Стойчо Михайлов Шапатов – Чакъров; осведомител; III у-ние на ДС
117. Стойчо Рангелов Донеv – агент Шишманов; VI у-ние на ДС
118. Стою Дулев Стоев – Електроника; съдържател на явочна квартира; II ГУ на ДС
119. Стоян Витанов Витанов – агент Мирослав; ОУ – Велико Търново – ДС
120. Стоян Георгиев Денчев – агент Симеон; У-ние II – ДС
121. Суави Басри Хаджи – агент Никола; секретен сътрудник; ОУ на МВР – Стара Загора – ДС и Първо ГУ на ДСК
122. Тодор Иванов Костадинов – Радослав; осведомител; У-ние II – КДС
123. Тодор Костов Бояджиев – щатен служител; IV у-ние ДС
124. Тодор Николов Батилев – щатен служител; ОУ на МВР – Бургас – ДС
125. Тодор Петров Колев – агент Петров; СГУ на МВР – ДС
126. Халит Осман Гаази – агент Малев; у-ние 03 – ДС
127. Хасан Али Хасан – агент Сабаххатинов; нещатен; V у-ние на ДС
128. Христо Борисов Войняговски – агент Борисов; ОУ на МВР – Пловдив – ДС
129. Христо Иванов Иванов – Александър; секретен сътрудник; отдел “Задгранични паспорти” на МВР
130. Христо Панчев Смоленов – агент Андрей; VI у-ние на ДС
131. Христофор Петков Дочев – нещатен сътрудник; ОУ на МВР – Плевен
132. Цанко Русев Цанков – агент Бъчваров; ОУ на МВР – Габрово
133. Цезар Михайлов Карафеизов – Айда; съдържател на явочна квартира; Хасково
134. Чавдар Атанасов Добрев – Димитър; секретен сътрудник; Първо ГУ на ДС
135. Шакир Алилов Поюков – агент Колев; ОУ на МВР – Благоевград – ДС
136. Юнал Саид Лютфи – Мурад и Сидер; секретен сътрудник; РУ към ГЩ
137. Юрий Иванов Юнишев – агент Павел; ОУ на МВР – Кюстендил
138. Янко Кирилов Кожухаров – Сътрудник; осведомител; Шесто у-ние на ДС
139. Янко Николов Янков – агент Кирилов; VI у-ние на ДС

До редакцията на в. “Дума” – София

Уважаеми господа,

Следъ като прочетохъ статията “Кутията на Пандора”, публикувана въ в. “Дума”, бр. 28 отъ 2006 г., въ която се описва “диверсионната дейностъ на българскитѣ антикомунисти”, повели борба съ оръжие въ рѣка противъ комунистическитѣ окупатори на родината ни (което явно е противъ вашитѣ виждания), като човѣкъ, взелъ участие въ тази борба, безспорно имамъ право на отношение къмъ написаното.

Тѣй като на искането ми чрезъ сѣщия вестникъ да бѣде публикувано писмото ми отговоръ и до день днешенъ не беше сторено, азъ му давамъ гласностъ чрезъ списание “Борба”.

Още въ самото начало, и то си остана до края, намирамъ въ начина, по който отразявате фактитѣ, съвсемъ тенденциозно изопачаване. Имайки предвидъ вестника, въ който е отпечатана статията, не се изненадвамъ отъ стила и начина на отразяване на изкривенитѣ отъ васъ факти. Стилъ, който е билъ използванъ и продължава да бѣде, а именно – изопачаване на истината въ интересъ на партията. Позволявамъ си да ви запитамъ – има ли друга партия на свѣта, която да отразява истината по удобенъ за нея начинъ, за да манипулира собствения си народъ, освенъ комунистическата? Днесъ всѣки непредубеденъ гражданинъ не само на България, бившия Съветски съюз, но и на планетата знае и разбира жестоката манипулация, на която сѣ били подложени гражданитѣ на тѣзи страни, бивши сателити на СССР. Вие сѣщо знаете това, но за разлика отъ много други просто се опитвате и отново въ познатия стилъ на тази партия (сега преименувана) да продължите дѣлото на “великия вождъ Ленинъ”. Тукъ пропускате единъ много сѣщественъ фактъ – днесъ времето е различно и не можете така лесно да “убедите” народа, че има само една истина и тя е истината на партията!

Въ колкото и кавички да поставяте имената на наши сънародници, нѣма да можете да изтриете истината! А каква е тя, и то не отъ моя гледна точка:

Всички българи, за които вие пишете с подчертана тенденция, доказаха съ дѣлата си, патриотизма си и ненавистта си къмъ наис-

тина най-античовѣшката идеология на свѣта и ако ви затруднявамъ да гадаете коя е тя, това е комунистическата! Разпадането ѝ доказва нежеланието на хората да живѣятъ въ подобна система!

Всѣки единъ отъ насъ (които се борихме съ цената на живота си противъ окупацията на нашата родина България вие, комуниститѣ, ни наричате диверсанти) постави родината предъ личния животъ, защото смѣтахме това за нашъ дълъгъ! Никой отъ насъ не се задоволи отъ свободата, която имяхме извънъ България и можехме да си устройваме живота, безъ да се страхуваме отъ лагеритѣ на смъртта, които точно вашата партия изгради така и превърна България въ концентрационенъ лагеръ. Да се надѣвамъ, че нѣма и това да отречете или изопачите. Съ какво можете да разграничите нашия патриотизъмъ отъ този на Ботевъ, Левски и други наши национални герои? Може би трѣбва да ви припомнимъ историята, слава Богу, тогава – презъ турското робство, не е имало БКП, БСП и други подобни терористични партии (които за съжаление впоследствие бѣха изградени), за да пишатъ удобна за управляващитѣ “история” на България, на Съветския съюз, на БКП, на КПСС и т.н. Имало ли е насилие срещу българския народъ,

лагери на смъртта, където да сж изпращани и избивани българите заради недоволството им от робството? Представете си какви щяха да бъдат последствията за сжщитите ни Ботеви, Левски, ако те встанеха срещу вашата БКП? **Да се надгвам, че ще ми отговорите поне на този въпрос на страниците на сжщия вестник, в който не се притеснявате да изливате отровата.** Ако пренебрегнем всички други факти дори само за миг, ще стигнем до извода, че имаме различни разбирания по въпроса какво е патриотизъм. За всички вас това е любов, привързаност и преданост към БКП! За нас, “диверсантите”, патриотизъм е любов, привързаност и преданост към родината ни България! В името на това ние се борихме с цената на живота си и не малко сж жертвите, които историята (не писаната от вас) ще отрази. Да се надгвам, че поне това ще можете да разберете, ако наистина обичате България.

Ето по тази причина “бившият диверсант”, както ме наричате, разбира се, не само мен, не мога да променя мястото, което сжм отредил в конкретния случай на нашия сънародник и патриот Спрашимир Михалакиев. Не аз, а неговата преданост към България го поставя наравно с титаните на България Ботеви и Левски! Между впрочем вие едва ли някога сте поставяли в държавната канцелария, не у дома си, портретите на сжщитите ни борци за равноправие и свобода срещу една тирания,

защото на всички вас – предани комунисти, ви беше внушена само една преданост – към партията на Ленин, и сж гордост поставяхте портретите на Ленин, Сталин, Тодор Живков и членовете на избираните от тях самите “ръководители на държавата”. Имаште ли друг избор? Не! Ние имахме и избрахме пътя, начертан не от партията! Това беше нашият избор!

Другата сжществена разлика е тази, че ние, патриотите в изгнание, не сме търсили признание и историята не ни отрече. Но вашата идеология и система на управление беше отречена! Може би паметта ви е къса, за да си спомните доказани от историята терористичен акт на тази ваша партия в църквата “Св. Неделя”. За ваше съжаление това беше показано и в филма “Закон за защита на държавата”, направен през 70-те години. През времето на тоталитарния режим. Любопитно защо?

В крайна сметка, ако вие не желаете да погледнете историята през призмата на фактите, това е ваш проблем. Можете да продължавате да ни наричате “диверсанти, предатели, изменници на родината” и прочие. С вашето мнение или не историята се пише. И нашата надежда е, че този път не от вас и вашата партия. Иначе – “кучетата си лаят и кърванът си върви”.

Сж обич и преданост към България,
Миро Гергов, Бяло, САЩ

Не на забравата

Летопис на кървави злодеяния

Там, в колибата, са те – отрудени селяци, мъж и жена, че зимата тук е по-мека и тук зимуват добичетата. Подканяни от ужасени свои братя да бягат, че иде буря страшна, потоп кървав, взел много жертви, приближава и ужас, страх царя навред. Но милите чеда на родното ми село остават там, не помнейки някому зло да са сторили, а щом е тъй, защо да бягат, не знаейки, че кървав меч надвиснал е над тях. Остават в унес и надежда плаха, че ще ги подмине кървавият погром и с трепет чакат неизвестността.

А глутницата идва, банда главорези партизани влизат от колиба в колиба, ограбват оскъдната храна и грехите на тези бедняци и след това ги съсичат, сякаш са ордите на Ахмед Барутанлията, изклали Батак и Тамръшлията от Перушица. Нахлуват те и в колибата на Тодор и Софка Томови и с бесен вой събличат съпружеската двойка, навличат грехите им, чорапите, омитат оскъдната храна и подкарват мъжа напред – да ги води, че той знае пътеките балкански.

– Не ми го вземайте, че той е моята подкрепа в живота непосилен. Без него що ще правя аз? – с ужасени, обилно леещи сълзи очи тя вика, моли, увещава, но глухи остават за воплите, че за убийците думата “милост” е непозната. – Не ми го вземайте, че скоро аз майка ще бъда.

– Ти няма да родиш! – изсъсква змийски убиецът садист, поваля немощната женица и с нож нанася удари жестоки. Но как да опиша туй, що следва? Разпаря той жената и изважда кървав къс от майчината утроба, нероденото дете. Бъдещата утеха на майка и баща. Притихнала е вече убитата, но вперил кърпави очи в майчината гръд, със зловещ глас отново изръмжава: – Щом няма да родиш, ти няма и да кърмиш, затуй гърдите ще отрежа аз, че вече не са ти нужни те! – и кърпавият нож отново се забива и пада майчината гръд обляна в кръв и мляко. Убиват и мъжа и бягат да спасяват жалкия си живот.

Дете аз бях тогава, в оня зловещ февруарски ген, докара ги в село с каруци и коне и ги оставиха полуголи на площада в двора на старото училище. Страх и ужас скова селото. Само кучетата, усетили смъртта, кръвта, виеха провлачено, зловещо. Заклани са лични, мирни и трудолюбиви люде, наши близки и роднини от червените злодеи – партизаните. О, злодеи, не сте ли и вие от майка раждани или от майчина гръд не мляко сте сукали, а само жлъч, отрова вместо кръв е изпълвала грешните ви тела?

Но познавайки ви като убийци садисти, верни на своята нечовешка болшевишка идеология, знам, че през цялото си паразитно съществуване сте се занимавали само със заговори, палежи, грабежи, атентати и безбройни убийства, убийства, убийства... За награда от узурпираната власт от подобни вам изчадия вие, малцината останали живи палачи, вместо да получите заслуженото в “Сухото дере”, където приключи тази ваша кърпава “епопея”, бяхте удостоени с пагони и лампази генералски, за да продължавате своята кърпава вакханалия десетилетия след това наг обезкръвения, потиснат и измъчен наш народ. Но паметта на избитите мои съпани съселяни ме задължава да спомена в този кърпав летопис едно зловещо име, един от главните герои на тези злодеяния – Пашката. Това е Георги Серкеджиев, който за своите заслуги към партията бе удостоен с генералски чин и за срам и ужас на малко останалите равногорци в селото преди няколко години една невзрачна и простовата личност, заемаща кметска длъжност, предостави на наследниците на убиеца Серкеджиев общинско място (парцел) да си построят вила. Народното поверие казва никога да не забравяме, че рано или късно убиецът идва на мястото на извършеното от него злодеяние. И ето това се потвърждава като истина. Това е факт – за срам на цялото село, гавра с паметта на закланите чеда на Равногор.

Един потиснат, обезправен народ с небивала принуда и репресии трябваше да повтаря гнусните лъжи десетилетия наред – за “борците за свобода”, за “славните партизани”, не знаейки колко нечовешки злодеяния са вършили. Но Равногор не забравя, че сенките на неговите невинни жертви ще витаят, докато съществува. А ние, останалите живи – свидетели на тези ужаси, на тези нечовешки престъпления, ще строим кръст с десница и ще се помолим Богу за тях. Но същевременно ще произнесем и своето проклятие и вечна анатема за убийците! И ако по-горе написаното се прочете от равногорец, независимо къде се намира той, да знае и да се бори за това: потомците на убийците да бъдат прогонени от селото ни като бесни кучета.

Изнесеното в този кърпав летопис може да бъде потвърдено от всички останали живи свидетели на тези събития.

Връщайки се към тези страшни времена, аз не мога да се помирят с мисълта, че много хора, дори близки на избитите, забравят, че убийците все още са ненаказани. Нещо повече – някои от тях лакейничат и превиват гръб пред тях. Но жестоката истина е пред очите ни. Равногор е раждал много доблестни синове и дъщери, но за жалост е раждал и продажници, предатели. Събитията през изминалите години ни дават достатъчно материал за това.

А сега, в заключение, за прословутия отряд “Антон Иванов”. Патронът на това сборище от престъпници продава себе си, целия им централен комитет и всички тайни квартири, явки и т.н. на директора на полицията Н. Гешев. През цялото съществуване на отряда агентите на Гешев са сред тях, за да може с тяхна помощ четите да бъдат събрани заедно и ликвидирани. Бутилка мастика за Антон Иванов върши най-добре работата. Те имаха за баща-вожд най-големия убиец кръволок – Й. Сталин, а майка и дете – партията терорист. За съжаление и днес издънките на това змийско котило разкъсват без милост снагата на България. Докога?

Петър Василев Стойчев
от с. Равногор

По поводъ предаванията на телевизия СКАТ “Безкомпромисно”

Така нареченият политически преходъ въ България следъ 1989 г. и до наши дни нагнети политическия животъ съ ясно и не дотам ясно обособени обществени групи и личности, които обслужватъ ясни и не дотамъ ясни политически цели. Една голѣма частъ от тѣзи групи и личности бѣха подготвени отъ мозъчнитѣ тръстове на комунистическитѣ централи за обслужване на “прехода”, който ще последва следъ разграждане на комунистическата политическа система. Тѣхната цель бѣше, представяйки се за антикомунисти, да zlepоставятъ и клеветятъ лица и организации, участвали въ борбата срещу комунизма, представяйки ги за комунистически сътрудници, предатели, лакеи и т.н. За отбелязване е, че тѣ съ честь изпълниха “мисионерската” си задача, получена отъ централитѣ, и съ старание разшириха кръга си съ жадни, но неподготвени за публични изяви млади хора.

Периодътъ следъ разпада на тоталитарната система се характеризира съ разкрепостяване на мисълта и изявитѣ на гражданитѣ. Тѣхната активностъ мотивира появата на неограниченъ брой общности отъ единомишленици, изразителъ на възжеленията на които станаха не малкото на брой политически партии. Неразривно свързани съ тѣхъ и за популяризиране на програмитѣ имъ бѣха извикани на животъ медиитѣ, срѣдъ които призово място зае телевизията. Тя като средство за масова информация служи и на човешкитѣ права, като предоставя на обществото точна и проверена информация, безъ преднамѣрено и тенденциозно изопачаване на фактитѣ. Като най-масова медия въ днешно време тя е обременена съ задължението преди огласяване на всѣка информация да я провѣри за източници и достоверностъ и въоръжена съ документирани доказателства, да я предостави на общественото внимание. Ако информацията, която е получена, предизвиква съмнение или е извлечена отъ романизиранъ източникъ, нейната провѣрка е абсолютно задължителна, защото ангажира авторитета на самата телевизия, която въ случая става разпространителъ на невѣрни обстоятелства, а това по своята сжщностъ е престѣпление съгласно практиката на Европейския сждъ за правата на човѣка.

Какво всжщностъ ни предлага телевизия СКАТ въ седмичното си предаване “Безкомпромисно”?

Въ него съ доста невъздържани епитети, криещи противоречиви чувства и най-меко казано хулигански езикъ, между другите “бисери” се изнасятъ и отдѣлни моменти отъ една книга на Павелъ Бъчваровъ, уличаващи организации и лица въ сътрудничество съ комунистическитѣ служби за сигурностъ. Написването на тази книга, както твърди авторътъ ѝ, е станало възможно съ съдействието на министѣра на вътрешнитѣ работи г-нъ Руменъ Петковъ (членъ на БСП) и други служители на МВР. Пакъ по твърдения на автора въ периода преди ноември 1989 г. той е издалъ 22 книги, “съ които възпитаваше цѣли поколения”. Въ какво, само той може да каже! Но ние питаеме – кой можеше да издава книги по това контролирано отъ комуниститѣ време? Не една, а 22 на брой? Колкото за тѣхната “възпитателна роля”, даннитѣ, получени отъ присжтстващи на неговитѣ събрания, сж, че дори и средъ комсомолци е билъ придружаванъ “като слушатели” отъ служители на милицията, които “безспорно сждействатъ” за възпитанието на младежта!

За случая има ли потърпевши отъ изнасянето на такива невѣрни обстоятелства въ една книга, претендираща за документална?

Безспорно ДА!

Не може голословно по всеобхватната медия, каквато е телевизията, да се оклеветяватъ организация и личности въ сътрудничество съ репресивния комунистически апаратъ, въ актива на които сж включени хиляди убийства на невинни хора и масови репресии на граждани, противници на комунистическия строй, безъ да се представятъ документирани доказателства. Днесъ тѣзи доказателства сж въ ржцетѣ на комисията по досиетата, която е оторизирана следъ проучване на документацията, намираща се въ блоковетѣ архивни единици на тѣзи служби да изнесе на обществена всеизвестностъ, кой кога и съ какво имъ е сътрудничелъ. Тогава, позовавайки се на тѣхъ, всѣки би могълъ да ги посочи съ прѣстъ. Безъ такива данни голословията сж клевета и не сж позволени на никого, а най-малко на г-нъ Георги Жековъ като журналистъ. Ако е въпросъ за речовитостъ, ние можемъ да бждемъ по-речовити отъ него, но не искаме да слизаеме на неговото ниво на безотговорностъ.

И още нещо. Ако водещиятъ на предаването “Безкомпромисно” по телевизия СКАТ съ представянето на тази книга и позовавайки се на клеветитѣ и злоезичието въ нея, си е поставилъ задача да обслужи чрезъ него една роднинска реклама за книгата и нейния авторъ, ни се струва, че не това е най-правилниятъ пжтъ. Ако ли пъкъ иска да обслужи нечий партийни интереси, ржководството на телевизията има думата!

Въ заключение по наше мнение въ една правова държава сждътъ е този, който ще разкрие истината, и може би това ще стане прецедентъ, съ който ще се напомни на медиитѣ, че въ предаванията си трѣбва да използватъ само идентифицирани източници, а не клеветнически твърдения.

БОРБА

Инсинуациите на “Безкомпромисно”

Днес е най-лесно да се рекламираш като антикомунист. Няма вече кой да заповяда – “Давай го в мазето”, откъдето или не се излизаше, или ако се върнеш след години, вече не си човек. Имало е хиляди скромни мъченици, на които сега такива като Гошо Амбициозния от предаването “Безкомпромисно” отричат страданията и годините затвори и концлагери, за да се обявят за единствени антикомунисти.

Години вече два пъти в седмицата зрителите на телевизия СКАТ по цял час скучаят с предаването “Безкомпромисно” на Георги Жеков.

Отначало в това предаване можеше да се чуе за събития, за които другаде не се говори. Но много скоро предаването се изчерпи, проличаха ограничените възможности на водещия и сега, когато заговори, напомня за македонската поговорка – “Не е точен в главата”.

Заради дребнотемиеето и баналното ниво на предаването сериозни събеседници не участват, а само такива, които искат да се покажат по телевизията от провинциален снобизъм. Те обикновено не правят нито анализи, нито носят нещо ново, а допълват дългите, скучни и шаблонни монолози на водещия с отдавна известни факти, по-познати и от това, че краката служат за ходене, а зъбите – за дъвчене на храната.

Показвайки липса на елементарна култура, водещият Г. Жеков открито изявява болната амбиция да стане партиен лидер и кмет на София, обсебвайки страданието на антикомунистите. Народът обаче не го следва, не му дава доверие, защото от векове си знае, че “от всяко гърво свирка не става”. Озлобен от предпазливостта на хората, Г. Жеков противно на правилата на доброто държание започва да ги ругае, че са страхливи или облъчени от комунизъм и в каквото му дойде на ума. Чудно е защо собствениците на телевизия СКАТ търпят такъв водещ!

Макар да се старае да убеди зрителите си, че той е единственият антикомунист на всички времена в България, неговото отношение към комунизма е неграмотно, а към комунистите – опростенческо. Той не прави разлика между комунист – лекар, който е лекувал болни, комунист – агроном или учен или друг, работил в областта на мирния живот, и партийната номенклатура и репресивните органи, както и лицата, извършили престъпления.

С особено садистично настървение Г. Жеков се нахвърля срещу дългогодишни страдалци, бегълци и борци срещу комунистическия режим, чийто живот е Голгота, обявявайки ги голословно за агенти на ДС, без в замяна да изтъкне нищожна заслуга в борбата срещу комунизма от страна на себе си, на родителите си или на негови близки.

Разбира се, може Г. Жеков да успее да изпръска с кал някого, но един ден, когато историята говори за комунизма в България, тя ще посочи, че срещу него са стояли легионерите, земеделците, офицерите, емигрантите и патриотичните българи, че от горещите сърца на борците, заровени в неведнъжни гробове, е избуял онзи пламък, който смъкна комунизма, а от Гошо Амбициозния от “Безкомпромисно” нищо няма да е останало.

Иван Григоров, Бургас

На клеветниците – с презрение!

От известно време в предаванията на руско-съветската телевизия СКАТ се подвизават две-три интелектуални и морални джуджета. Упражняват се в членоразделна реч, като хулят, клеветят и калят пресити хора (включително вече покойници)

и среди, спрямо които дори враговете им се притесняват да вършат това. Главен обект на клеветническата помия, която се лее от устата на джуджетата, са легионерите, осъдени през 1948 г. в процеса на т.нар. втори легионерски център, които

са представени като Агентура “Х-11” на Военното разузнаване, ръководено от комунистическия генерал Петър Вранчев. Като документ, доказващ истинността на тази фабула, джуджетата цитират някакъв “документ”, предоставен им и разпространяван от друго, по-голямо джудже – историчар. (Както е известно, съветските джуджета са най-големите джуджета в света!) Но дори джудже историчар би трябвало да е научило в дълговременното си следване, че основно изискване за един документ, за да бъде приет като източник на информация, е той да бъде датиран, авторът му – установен, и в съпоставка с хората и събитията, за които представя данни да бъде оценен като достоверен. Това не интересува джуджето историчар, нито разпространителите на “документа”. Важно е да се изпълнява “музиката”, поръчана от този, който плаща. А “музиката” е да бъдат окаляни изтъкнати обществени дейци легионери, повечето от които покойници: г-р Владимир Абаджиев, Христо Бъчев, Кирил Андреев, г-р Марко Марков, Васил Златаров... са определени за агенти на Военното разузнаване във Франция, Швейцария, Австрия, Турция. Присвоен им е съответен индекс и номер: У-1, У-2... У-12.

Летецът пък Дянко Марков ще ги обикаля със самолета си и ще отнася събраната информация. Лъжа от начало до край! Или в най-добрия случай – брътвеж на тежък психопат. Изглежда обаче, от последвалата съдба на изброените лица и още много други легионери подобен “документ” е попаднал в ръцете на друг тежък психопат – висш служител на Държавна сигурност, който вдига тревога: “Тия легионери ще ни изядат хляба!” В резултат: в отдела на ДС, оглавяван от

“Бачи Зеев, Богданов &”, е извършен монтажът на конспирацията “Втори легионерски център”, в която същите хора, клеймени от “хора на джуджетата” като комунистически секретни агенти, са обвинение, че са си поставили за цел “с бунтове, метежи и др. общоопасни деяния да свалят законно установената власт”. И тия, както още много “конспиратори”, са изправени на съд (август 1948 г.) и осъдени на дългогодишен затвор; седмина от тях плюс петима задочно – на смърт. Две и половина години прекарват с потвърдени смъртни присъди (двама от тях губят разсъдъка си), докато дойде замяната на смъртната с доживотна присъда.

Поместваме тия редове не за да отговоряме на клеветниците. Към тях – нашето презрение! Но има много хора, които следят предаванията на СКАТ, защото им е дошло до гуша от лимонадените сериали на “националните телевизии”. Тия хора са обект на манипулация от страна на руско-съветската телевизия СКАТ. Като противоотрова им поднасяме настоящото **предварително** изложение. Повече подробности ще им даде книгата “Легионерството, ген. Вранчев и агент Х-11”, която Съюз “Истина” подготвя за печат. За да очисти калта, хвърляна върху покойниците, които от гробовете си не могат да се защитят.

“И на клеветата строшава зъбът!”

Съюз “ИСТИНА”

П. П. Не се учудвайте, граждани, съществува такава телевизия, може би в бившия “съюз нерушимий” – вече не; но в псевдодемократична република България – да.

Легионерската идеология и глобалният ред

Европейският съюз е траен факт. С големия си човешки, научен, икономически, военен и технологичен потенциал няма съмнение, че той ще се задържи на историческата сцена десетилетия. Паралелно се развива и глобализацията. Тя е обективен процес и не може да бъде спряна от ничия воля. Може само да се въздейства върху социалния модел, който тя създава по волята на големите държави. Засега те налагат либералния и неолибералния модел, изгоден за техните силни икономики. Но той носи риск от социален дисбаланс в материалния статус на държавите и дори на отделните региони в Европейския съюз и света, засилва различията между бедни и богати региони и води до остри социални конфликти между тях. Засега балансът е сравнително запазен, но перспективата е рискова и идеите за социална държава и значението на социалните идеи не само не отпадат, но запазват терена си. Партията на европейските социалисти, която в момента е в малцинство в Европейския парламент поради провала на социалистическия и комунистическия модели в отделните европейски държави, не смее да говори за “социалистическа Европа”, а говори за създаването на “нова социална Европа”. В това има съществена разлика.

Особеното в социалните идеи е, че те съпътстват обществото и се нагнетяват в социалния въпрос на дадена епоха.

Според легионерската идеология етапите на социалния въпрос са: през робовладелската епоха това е бил въпросът за освобождаването на робите; през феодализма социалният въпрос е бил въпросът за освобождаване и устройване на селяните; през капиталистическия строй социалният въпрос се отнася до статуса и проблемите на работническата и наемническата класа, а след третата индустриална революция, т.е. в наше време – социалният въпрос е отнася до положението и интересите на всички трудещи се – на всички хора на умствения и физическия труд.

С тази принципна постановка легионерската идеология се вписва плътно в епохата, тъй като хетерогенното днешно общество има нужда от надкласова и надсъсловна идеология, подобно на легионерската, която защитава интересите на всички социални слоеве. Социалните идеи на СБНА за частна собственост, свобода на частната инициатива, за социална справедливост, за

благодеяние на всички, за класово сътрудничество и пр. са част от универсалните идеи на епохата, съобразени с националната, културната и стопанската специфика в нашата страна и важните цели за издигане на жизненото равнище на хората, икономическа стабилизация на всички социални прослойки, против тенденцията за пауперизация и създаването на социални утайки.

Според нас, легионерите, реализацията на нашите социални идеи ще стане в народническата държава с ресурсите от по-високия икономически растеж, по-производителния труд, от по-плътната трудова заетост, от природните ни ресурси и от европейските фондове.

Има обаче въпроси, по които ние, легионерите, не можем да проявим идеологическа солидарност с големите държави от Европейския съюз. Преди години България подписа и ратифицира Спогодбата за малцинствата, без да има такива в нея. Докато Англия, Франция, Испания, Турция и др. не я подписаха. Ако имаме възможност, ние ще денонсираме спогодбата, като се придържаме към Хартата на ООН за човешките права, ще се противопоставим на всеки явен или подмолен опит да се разпокъсва териториално България, да се сепарира на кантони за българи, цигани, турци. **Подобно на големите държави ние държим България да си остане еднонационална държава с равнопоставеност на всички етнически групи в нея по правата, предвидени в Хартата на ООН.** Особено бдителни ще бъдем срещу постигането на това чрез най-лукавия начин – въвеждане на вътрешна или административна децентрализация в страната. **При нашите политически и демографски дадености това ще доведе до обособяване на етнически анклави, попаднали под силно турско влияние, което ще засили фрагментирането на държавата ни и окончателното ѝ разпадане.** По принцип ние сме за силна – не насилническа, а силна – държавна власт и в този принцип виждаме запазването на България на историческата сцена. От него няма да отстъпим никога и под никакъв натиск, нито съблазни.

И. Г. – Бургас

1947-2007

Шестдесет години

Шестдесет години цели
Българският фронт лети
със героите си смели
към свободни висини.

Българите във чужбина
са борци за свобода
и за своята Родина
вършат огнени дела.

Националният фронт ни води
към сияйни висини
и със другите народи
знанието ще въреви!

Кирил КРУМОВ

Авторът посвещава
стихотворението на 60-годишнината
от основаването на БНФ, Инк.

Български

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ, ИНК.

През 1947 г. в селището Оберминцинг край Мюнхен, Германия, на 24 и 25 декември се състоя учредително събрание, което сложи основата на общобългарската емигрантска антикомунистическа организация Български национален фронт. На събранието имаше делегати от Германия, Австрия, Италия, Франция, Швейцария и други страни. Между тях се открояваха: д-р Иван Дочев, д-р Георги Паприков, д-р Димитър Вълчев, инж. Ангел Гъндерски, д-р Александър Любенов, д-р Матей Жейков, д-р Ангел Тодоров, д-р Христо Попов, инж. Генчо Генчев, Кирил Евдокимов, д-р Цанко Станков, инж. Тодор Калянов, д-р Анатоли Цанов, майор Тодор Жеков, Константин Божилов, Милети Начев, Илия Златаров, Алеко Копринков, Пенчо Цокев, Димитър Недев и много други.

Програмата на организацията бе приета, както следва:

- Безкомпромисна борба против комунистическата идеология и система на управление.
- Борба до крайна победа за освобождение на България от червеното робство, установено на 9 септември 1944 г.
- Премахване на насилнически установения комунистически строй в България.
- Обезсилване на всички правителствени закони и наредби, наложени от комунистическото правителство, противоречащи на конституцията и интересите на народа и държавата.
- Пълно зачитане на вековните национални идеали на българския народ и гарантиране правото му да живее свободно в демократична държава.

Възстановяване на Търновската конституция, като основен закон. Създаване на Религиозно-политическа организация на българските граждани.

ние, което да реши бъдещата форма на държавно управление.
— Възстановяване на 1-ри новската конституция като основен закон. Свикване на Велико народно събра-

ЯНУАРИ	ФЕВРУАРИ	МАРТ	АПРИЛ	МАЙ	ЮНИ
1 2 3 4 5 6	1 2 3	1 2 3	1 2 3 4 5 6 7	1 2 3 4 5	1 2
7 8 9 10 11 12 13	4 5 6 7 8 9 10	4 5 6 7 8 9 10	8 9 10 11 12 13 14	6 7 8 9 10 11 12	3 4 5 6 7 8 9
14 15 16 17 18 19 20	11 12 13 14 15 16 17	11 12 13 14 15 16 17	15 16 17 18 19 20 21	13 14 15 16 17 18 19	10 11 12 13 14 15 16
21 22 23 24 25 26 27	18 19 20 21 22 23 24	18 19 20 21 22 23 24	22 23 24 25 26 27 28	20 21 22 23 24 25 26	17 18 19 20 21 22 23
28 29 30 31	25 26 27 28 29	25 26 27 28 29 30 31	29 30	27 28 29 30 31	24 25 26 27 28 29 30

ЮЛИ	АВГУСТ	СЕПТЕМВРИ	ОКТОМВРИ	НОЕМВРИ	ДЕКЕМВРИ
1 2 3 4 5 6 7	1 2 3 4 30	1	1 2 3 4 5 6	1 2 3	1
8 9 10 11 12 13 14	5 6 7 8 9 10 11	2 3 4 5 6 7 8	7 8 9 10 11 12 13	4 5 6 7 8 9 10	2 3 4 5 6 7 8
15 16 17 18 19 20 21	12 13 14 15 16 17 18	9 10 11 12 13 14 15	14 15 16 17 18 19 20	11 12 13 14 15 16 17	9 10 11 12 13 14 15
22 23 24 25 26 27 28	19 20 21 22 23 24 25	16 17 18 19 20 21 22	21 22 23 24 25 26 27	18 19 20 21 22 23 24	16 17 18 19 20 21 22
29 30 31	26 27 28 29 30 31	23 24 25 26 27 28 29	28 29 30 31	25 26 27 28 29 30	23 24 25 26 27 28 29

2008

Тривиална съвременна история

Какво става с нашата България? Като че ли Бог е отвърнал очи от нас. Страната ни по-скоро имитира живот. Скоро ще останем само име на географската карта на Европа. Ще попитате защо. Защото тази страна имаше злочестата съдба да бъде управлявана в последните 60 години от грешни хора, хора без морал, не вярващи в нищо, освен в силата на парите. Тези хора постоянно ровеха в миналото, но не за да се поучат от него, а за търсят оправдание и обяснение за собствените си постъпки и поведение. Взорът на тези хора не бе насочен към бъдещето, а беше вперен в миналото, откъдето възкресиха отдавна отречени от мислещото човечество форми на взаимоотношения и общуване, като куртоазията, лицемерието, парвенющината и обвързването в зависимост на едни от други. Ако не сте съгласни с мен, ще ви разкажа една история, която малко или много ще ви се стори позната. Не за да ви убеждавам, а за да ви накарам да се замислите.

В страната България имало градец. Един такъв малък, чист, със стара история и славно минало. Като повечето възрожденски градчета в България. Хората в този градец сами били господари на съдбата си. Но времената се променили. Станало така, че градецът бил предоставен за управление на едно парвеню, което не било от благородно потекло. Годишите станали такива, че хората започнали да отдават значение повече на титлите, званията и почестите, отколкото на традиционните човешки отношения. Парвенюто получило титлата граф, която отговаряла на новото му обществено положение. Така човекът се сдобил с титла, а градецът – с управител и сюзерен. Понеже графът нямал благородно потекло, той поел задължение за вярност и клетва за покорност пред влиятелни херцоzi, които го избрали и издигнали на важния административен пост. За преданата му служба херцоziте му предоставили като владение освен градеца още и неговата селска околност. Не изминало много време и имотното състояние на графа се увеличило неколкократно.

Запретнал ръкави графът. Направил чудеса от камък и бетон. Прокарал пътища, строил кръчми, обновил улици, градинки и площадки. Хората започнали да го тачат. Графът управлявал града енергично чрез верните си барони, на които предоставял по кътче земя или дейност – така и те забогатявали. Покрай него се нароили придворни и слуги, които се надпреварвали в хвалебствията по негов адрес. Срещу това положение се обявили представителите на местната интелигенция. Най-оригинални се оказали художниците и писателите, които пресъздавали в цветове и слово цялото това искрящо “великолепие”. Те влагали в творбите си цялото майсторство и оригиналност, с които Бог ги бе дарил. Но графът не разбирал от изкуство и духовност, смятал произведенията им за подигравка и нареждал да обезглавят най-дръзките и талантливи творци.

Годишите отлитали. С течение на времето графът се поуморил и променил. Вече не прокарвал пътища. Изключения били и жестовите на благородство, насочени към сърцата на неговите подчинени. Постепенно любовта на хората към техния сюзерен намаляла. Графът се превърнал във висш аристократ. Станал толкова силен, че успял да надделее над херцоziте, които го издигнали. И достатъчно богат, за да си направи имение.

Само че времето още било такова, че аристократизмът се приемал все още като състояние на духа, което излъчва мъдрост, умереност и състрадание, а не като белег за съсловна принадлежност. Но къде ти духовност у графа! Той не виждал по-далеч от себе си и обкръжението си. Хората усетили това и все повече се отдръпвали от него.

Минало известно време. Графът се опитал да се върне при тях, обикновените граждани и селяни. Те му били нужни, защото се задавали избори за местно представителство. Но къде се е видяло благородник да седи сред простосмъртни. Пък и хората се страхували от него, нямали му вяра.

Графът ставал все по-затворен в себе си. Така прекарвал дните си в размишления какво не-благодарно нещо е народът.

А народът, съставен от прости граждани и селяни, нямал време за размисли. Почувствали хората, че когато желаят нещо истински, никой не може да спре или ограничи това желание, както и стремежа им към самоизява. Започнали хората да възстановяват мостовете помежду си, които графът бил прекъснал, за да “разделя и владее”. Защото където има пътища, водещи напред към познание и просперитет, трябва да има и мостове, свързващи хората, позволяващи им да общуват, да се опознават взаимно. Мостове, които трябва да прекосиш, за да стигнеш по-лесно на отсрещния бряг, където те очаква различният свят, изграден от всекидневния труд на твоите съграждани.

Венелин Бараков,

историк – уредник в Специализирания музей в Трявна

**Прегизвикан
отговор**

Кривия човек и правият гроб не може да изправи

Коментар от книгите на г-р Павел Бъчваров,
издадени в София през 2005 и 2006 г.

Коментарът ми е за две книги с крайно противоречиво съдържание една към друга, писани само с една година време от публикуването им. Книгата “Великите сили на ЕС – ЕС, шпионаж и диверсия. Атака на Хитлер, Скорцени и Гешеф”. Книгата е посветена на онези доблестни български царски офицери, които не станаха агенти на ДС. И на онези честни служители при Дирекцията за информация и Архива на МВР, които дадоха верни данни за агентите и досиетата.

Втората книга на г-р Павел Бъчваров (ПБ) е “Шпионажът и убийствата на ДС след цар Борис III. “Изверг” и “Жан” ме предават в ДС”.

През 2002 и 2003 г. в София излязоха няколко подобни книжки от Петър Янов с такива сензационни заглавия. Едната от тези книжки беше със заглавие “Из дневниците на митрополит Андрей Велички – Никола Гешеф, който не беше само полицай?”. Другата книжка беше “Из дневниците на митрополит Андрей Велички – марсилският атентат 1923 г. С участието на Ванчо Михайлов и ВМРО” (разбира се, дневници на Андрей Велички не са съществували). Третата книжка беше “Трайчо Костов и

Никола Гешеф. Съдебните процеси през 1942 и 1949 г.”.

По всичко личи, че Павел Бъчваров е забелязал публикуването на тези сензационни заглавия и е направил своите изводи, че с такива “сензационни публикации” може да се изкарат пари от наивния читател. А както казват руските хора: “Закон гураком нет – бумага все терпит”!

За голямо съжаление П. Б. Обаче не е разбрал напълно стила на Петър Янов, че понякога е възможно да се пишат неверни неща, засягащи известни покойници, които не могат да опровергаят клеветниците си. Но ако решиш да пишеш неверни неща, клевети, неоснователни обвинения против **живи и известни лица**, ще бъдеш призован в съда да обосновеш причините за клеветите и подбудителите за тях. Законът ще се стовари върху клеветниците с тежината на извършеното престъпление спрямо невинните граждани.

Д-р Павел Бъчваров е направил сериозна непростима грешка с написването на втората си книга, която коренно противоречи на писаното от него само преди една година в първата. Той е писал за един и същи човек коренно различни, напълно несъвместими

похвали и обвинения против своя приятел от детинство инж. Александър Дърводелски, политически емигрант в Северна Америка, известен активист, познат на емиграцията като честен и безкомпромисен борец против комунизма за повече от 40 години. Този приятел на г-р Павел Бъчваров, известен сред емиграцията ни в Америка с името Сашо, е председател на най-голямата и силна българска емигрантска организация – Българския национален фронт (БНФ), която той оглави след смъртта на основателя на БНФ г-р Иван Дочев.

Като политически емигрант в Северна Америка от 1968 г., като активист в емиграция, дългогодишен председател на МПО (Македонската патриотична организация) в Детройт, като секретар на ЦК на МПО за САЩ, Канада, Европа и Австралия съм добре запознат с дейността на БНФ и активната дейност на инж. Дърводелски в тази българска патриотична организация. Бил съм често гост в неговия дом в градчето Парк Рийдж – щата Илиноис, където той живее от десетилетия. Интимно като политически емигрант познавам Сашо и той е бил за мене пример за честност, достойнство и безкомпромисност към комунизма. В моя дом в щата Мичиган са гостували доста и от активистите на БНФ – г-р Иван Дочев, г-р Георги Паприков и много други. Моите искрени връзки и честни отношения с ръководството на българските емигранти в БНФ ми спечелиха тяхното доверие и уважение. Това беше причината ръководството на организацията да вземе решение техният цял архив, кореспонденции, документи, протоколи и пр. (над 200 кашона) да бъдат предадени на мен и съхранени в основания през 1976 г. от мен Институт по история на българската емиграция в Северна Америка “Илия Т. Гаджев”, който сега се намира в специалната триетажна модерна сграда в гр. Гоце Делчев – България.

За мен е лесно да пиша и още по-лесно да опровергая безочливостта и злонамерените клевети на П. Б., отправени неоснователно против инж. Дърводелски, понеже при мен

е пълният архив на БНФ, съдържащ всичко, което инж. Дърводелски е писал, говорил и вършил в последните 40 години в организацията на БНФ. Отвращението ми обаче за написаното против инж. Дърводелски във втората книга на Бъчваров идва още в самото начало, където авторът е написал следният надслов: “Авторът и издателят благодарят за съдействието на министъра на вътрешните работи Румен Петков, както и на служителите на МВР, които дадоха възможност за ползването на точна и обективна информация за събития и хора, за бързата и ефективна помощ при завършването на книгата” (Вот где зарита собака!).

Клеветникът П. Б. благодари на служителите на Сергей Станишев, че са разрешили на г-р Бъчваров да прави справки с “досието” на “изверг” и да пише неща, които просто не съществуват. Интересно е дали са му позволили да прегледа досиетата на “Гоце”, на “Иван”, на “Сокола” и пр., и пр., които управляват в момента България.

За да стане по-ясно за читателя разликата в писаното за един и същи човек от един и същи автор в две различни книги, публикувани през 2005 и 2006 г., ще цитирам кратки пасажки за сравнението от двете книги.

Книгата от 2005 г., стр. 113: “В Постановлението на ДС – осми отдел, в справка № 172 от 31 май 1957 г. по поверително издирвателно дело “Извергът” се казва, че Александър Николов Дърводелски е изменник на Родината и в постановление на осми отдел на ДС от 9 ноември 1955 г. предателят е обявен за общодържавно издирване на изменника Александър Николов Дърводелски. При откриване да се задържи и доведе при началника на управление на ДС в София.”

Това е написал в книгата си старият и “верен” приятел на Алекс – “писателят” Павел Бъчваров през 2005 г. в София.

Неразбираеми са тайните механизми на човешката душа, на човешкия морал и причините за предателството към най-близките си. Само специалист психиатър би могъл да определи кое е накарало Павел Бъчваров само

една година, след като получава съдействието на министъра на вътрешните работи Румен Петков, както и на служителите на МВР за бързата и ефективна помощ при завършването на книжката си, авторът Бъчваров да напише следното:

Втора книга на Бъчваров, стр. 55: “Той (Алекс) прибрав всичките 20 долара, така както постъпваше и с жена си Жени Рагева (второто име е нейното бащино), която също беше агент на бившата Държавна сигурност. Най-солидната издръжка и за двамата през годините беше агентурната печалба от комунистическия режим! *(Къде останаха християнските разбирания, че за мъртвите се говори или нищо, или само доброто – бел. моя, И. Г.)* Нека съвестта да започне да смущава съня на този голнопробен, психически извратен клеветник шизофреник г-р Павел Бъчваров.

Предлагам да се създаде фонд за разобличаване на платени или доброволни клеветници към членовете на българската политическа емиграция в Северна Америка, които прекараха десетилетия далеч от Родината си, но винаги в борба за нейното благополучие. В този фонд аз правя първата вноска от 1000 (хиляда) американски долара.

Нека да не се забравя: Бог забавя, но не забравя да накажа явните грешници, един от които е и клеветникът г-р Павел Бъчваров.

Д-р Иван Ил. Гаджев – дългогодишен политически емигрант в Северна Америка, основател и директор на Института по история на българската емиграция в Северна Америка “Илия Тод. Гаджев” – Детройт, с филиал и в гр. Гоце Делчев – България

Личности

Отец Йордан Вичев

Роди се като първороден син в семейството на военноморския офицер Борис Вичев от Варна. Роди се във време фатално и разбунно, малко преди чудовищният сатанински лик на съветския сталинизъм да удави Родината в безправие, кръв и страдания. Съдбата му отреди като невръстно дете да бъде съвременник на една добре организирана и проведена отвън и отвътре операция, наречена освобождаване на братята българи от монархофашизма – отвратително явление, което сложи зловещ отпечатък върху живота на милиони български граждани от три поколения.

Насилствено наложената от Сталинска Москва “народна власт” в България много скоро показва истинския си хищнически облик, покосявайки живота, здравето и съществуването на хиляди начетени, трудолюбиви и почтени български семейства!

Не бе пожалено и семейството на бившия възпитаник на Военноморското училище на Н. В. Борис Вичев. Изхвърлен от военноморска служба, оставен без пенсия, без работа, с поболяла от тревоги жена, с две невръстни деца, пред злочестия баща се изправи невероятно тежък въпрос – как да оцелеят в тези дни и нощи на убийства, лъжи и насилие.

В такава мрачна и безнадеждна обстановка започна житейският път на детето Йордан Вичев – с тежко ограбено детство и потисната и нерадостна младост. Но не се огъна малкият българин, наследил от рода си бистър ум и твърда воля за живот!

Със силно вродено чувство за синовна отговорност, за да не бъде в тежест на семейството, от рано започва да си вади сам хляба. След тежкия работен ден винаги намира време да почете туй-онуй, да разшири познанията си за човешките отношения, за смисъла на преходното човешко съществуване. Особен интерес проявяваше към историческото развитие на България и най-вече към историческите корени на Българската църква – тази крепост на изконните културни ценности на българската духовност.

С пълно недоумение и дълбоко душевно огорчение следеше “революционните” действия на новата “народна” власт, която като че ли нарочно правеше всичко, което можеше да се направи, за пълното духовно и физическо унищожаване на българското гражданско общество.

Животът му се точеше тежко, нередко изпълнен с унижения и незаслужени обиди. Едно след друго разочарованията се трупаха в душата му и бавно, но сигурно го тласкаха към онази съдбова крачка, определена от призванието му.

След смъртта на баща си Йордан Вичев наядна расото и тръгна из русенските села да сее надежда в покрусените души на българските селяни, превърнати в ратаи на някогашните си собствени свидни нивички, ливади и градини.

Но и тук не намери покой човеколюбивата му и родолюбива душа. При едно “ръсене” на Йордановден атеистично настроената управа на с. Щръклево, Русенско, където свещенодействаше, много остро го предупреди, че ако извърши още веднъж този църковен акт, ще бъде жестоко наказан. Не се уплаши отец Йордан Вичев, на следващата година пак “заръси” по домовете селски. Но този път без предупреждение селската управа “тайничко” изпрати двама платени убийци в къщата, където живееше, прибрал и старата си самотна майка. Добре че самите енориаши селяни го предупредиха, успя да се укрие и спаси живота си.

Що за хора бяха тези, нарекли се комунисти – привилегировани, добре охранени и обзаведени за сметка на другите партийци – научени здраво да държат властта само за себе си и привилегиите си.

Без божествена религия, без Бог, без елементарно чувство на лична и обществена отговорност, на гражданска солидарност.

Хора ли бяха, или животни, зверове? Та нали най-голямата разлика между човека и животното е Божествената религия, духовното съдържание, заложен в човешкото създание.

Дълбоко покрусен от всичко, отец Йордан Вичев в края на 80-те години на миналия век напусна България. Емигрира в САЩ. Но и там не забрави за потъналата в нищета, мизерия и социално неравноправие злочеста Родина.

Със скромните си възможности и нарушено здравословно състояние отец Йордан Вичев продължи да помага на своите сънародници за възстановяване на историческото минало на България, грубо окарикатурено и изопачено от редица апологети – отлично ерудирани полуинтелигентни простаци, в продължение на повече от половин век, които най-безнаказано рушаха и погубваха елементарните човешки норми на поведение и справедливост, на почит и уважение към непреходните духовни и исторически ценности на български род и Отечество!

Хвала на такива български духовници като отец Йордан Вичев! И наистина не се гаси туй, що не гасне! Раждала е българската земя и ще ражда такива достойни синове!

С решение на политико-историческия отдел при ПЕН клуб на Световния съюз на българите и българските граждани – представителство Източна и Централна Европа, на 20 май 2005 г. отец Йордан Вичев бе утвърден като доктор хонорис кауза хоминус!

ПЕН клуб на ССББГ – Варшава, Полша

Нови книги

Прочетете **“Глобални заплахи”** от **Димитър Х. Попов**, автора на “истината е винаги горчива”, на “Българският национализъм”, “Дългата нощ” и на капиталния труд “История на българските империи”. “Глобални заплахи” се състои от 9 части, 52 глави и съдържа 600 страници. Тя е цялостен преглед и анализ на проблемите на съвременния свят, както и прогноза за развитието на световните и на българските процеси до средата на XXI век. Срещу свободните институции на западната цивилизация се възправя тероризмът на фундаменталисткия ислям. Угрозата е реална. В Югоизточна Азия нарастващата мощ на китайския дракон буди тревога. Накъде ли ще се насочи? Старата ненавист на Русия към Запада може да се окаже фатална. Защото Сибир е пребогат на суровини, но беден на хора.

Пред себе си имаме колосален труд, който заслужава да бъде прочетен от всеки уважаващ себе си интелигентен българин. Книгата е предупреждение за неизбежността на значими конфликти на световната арена, а с това и особен израз на гражданската позиция на автора като аналитик и футуролог.

Коричната цена на “Глобални заплахи” е 25 лева, а закупена чрез редакцията на сп. “Борба” в София, без търговската надценка – 18 лева.

Редакцията на сп. “Борба” препоръчва следните книги на д-р Иван Гаджев (Лушин) не само да се прочетат, но и да намерят място в личните ни библиотеки. Те могат да бъдат получени направо от автора, чийто адрес е: гр. Гоце Делчев, ул. “Гоце Делчев” 2 – д-р Иван Гаджев.

“Лушин – моята Голгота”

В петте последователни тома на “Лушин” д-р Иван Гаджев създава истинска панорама на най-драматичния период в новата история на България след Втората световна война, когато страната е окупирана от Съветския съюз и в нея с установен жесток репресивен тоталитарен режим.

Авторът вкарва в научен оборот огромен брой автентични документи, показания и спомени за трагичната съдба на хиляди свободолюбиви и достойни българи – от гибелта на баща му, народния учител Илия Гаджев, в устоите на Лушин през смъртта на хиляди народни синове, жертви на т.нар. народен съд, до масовите репресии, преследвания и мъки на други десетки хиляди, изпраща-

ни в затворите и концлагерите единствено затова, че искат да бъдат свободни, че са готови да понесат всяко страдание в името на освобождението на своята Родина.

“Непримиримият Илия Минев – от първо лице и другите за него”

Тази книга на д-р Иван Гаджев е първото и единствено досега задълбочено изследване на живота и борбите на Илия Минев – първия дисидент в тоталитарна България, наречен справедливо “българският Нелсън Мандела”. Жестоко преследван от органите на Държавна сигурност, прекарал 25 страшни години в комунистическите затвори и концлагери, преживял неимоверни драматични изпитания, той съхранява своята воля да се бори за делото на свободата. Авторът не спестява и драмата на Илия Минев след 1989 г., когато героят от затворите и концлагерите е изоставен от “новите демократи”, обладани от ненаситни амбиции да печелят само за себе си, но не и за своя народ.

Тази книга е първото издание от запланиваната поредица “Архив на Института по история на българската емиграция в Северна Америка “Илия Тодоров Гаджев”.

“История на българската емиграция в Северна Америка. Поглед отвътре” – том 1

Представява първото задълбочено и добросъвестно изследване на живота на хилядите българи – емигранти в далечна Америка. Авторът замисля тази книга като голяма трилогия, в която се пресъздава панорамата на българската емиграция в Новия свят. В първия том се разглеждат въпросите за началния етап на нашата емиграция през XIX век, нарастването на емигрантските вълни след погрома на Илинденско-Преображенското въстание през 1903 г. и Балканските войни през 1912-1913 г. Много интересен е разказът за създаването на първите български колонии в Детройт, Индианаполис, Чикаго, Ню Йорк и други големи американски градове, за първите български православни черкви, за емигрантските организации и дружества и тяхната патриотична дейност. Приложените стотици автентични документни и снимки допълват изследването и изводите на автора.

Книгата представлява определен интерес като за историка специалист, така и за всеки, който иска да научи истините за съдбата на българския емигрант в Новия свят през XIX и първата половина на XX век.

“История на българската емиграция в Северна Америка. Поглед отвътре” – том 2 “България, мащеха наша”

Вторият том от големия изследователски труд на д-р Иван Гаджев е посветен на историята на нашата емиграция след Втората световна война. Авторът разглежда причините за масовата политическа емиграция, предизвикана от окупацията на България и установяването на тоталитарния режим през 1944 г. Особено внимание е отделено на създаването на новите политически емигрантски организации и техните усилия за ангажирането на американската и световната общественост с тежката съдба на поробените народи в Източна Европа и най-вече в България. Очерците за живота на най-заслужилите политически и културни дейци са пречупени през личния обектив на автора и са опазени от щампите на казионните летописци.

И в този том са включени огромен брой автентични документи, събирани от автора от личните архиви на нашите емигранти, което прави повествованието по-интересно и по-истинско.

“История на българската емиграция в Северна Америка. Поглед отвътре” – том 3 “Българийо, Родино наша”

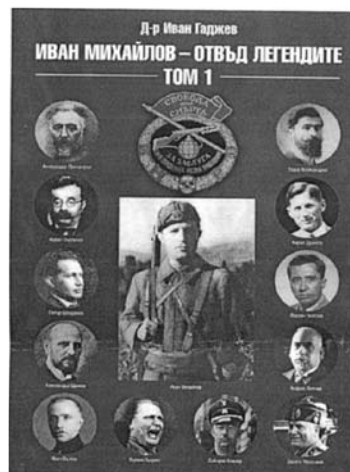
Внимателно и подробно ще се опишат извършените политически промени в България и участието на емиграцията в тези промени. Ще се изтъкне дали очакването на българските емигранти, както и очакванията на българския народ са се сбъднали и дали те в 2007 г. се чувстват по-добре в сравнение с живота им до 1989 г. Ще се изнесат списъци на стотици “народни представители” в българския парламент, които са били активни и доброволни сътрудници на Държавна сигурност с показване на агентурните им имена.

Томът ще бъде готов в средата на 2008 г.

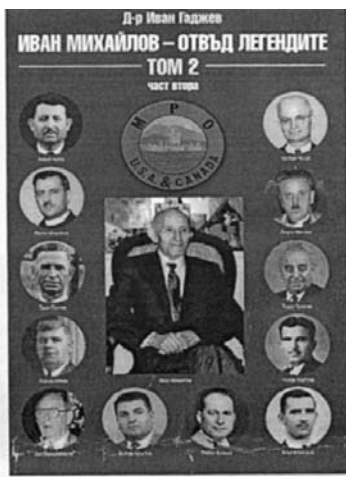
“Иван Михайлов. Отвъд легендите” – том 1 “Иван Михайлов и ВМРО”

Първият том на тази обемиста книга описва дейността на Иван Михайлов във ВМРО от 1918 до 1944 г. Дадени са многобройни снимки и архивни документи, намерени по държавните архиви след 10 ноември 1989 г. За написването на тази книга д-р Иван Гаджев е започнал да събира материали и архивни документи на Запад от 1976 г.

Това е сериозна документална книга, написана въз основа на множество документи, показания на хора, участвали в събитията, и от личните архиви на бивши интимни приятели и съратници на Иван Михайлов.

“Иван Михайлов. Отвъд легендите” – том 1 “Иван Михайлов и МПО”. В две части, под печат

Този обемист том обхваща времето от 1924 до 2006 г. Обяснено е превземането на ръководството на тази емигрантска организация още от 1930 г. от изпратените там пратеници на Иван Михайлов, като Асен Аврамов, Йордан Чкатров, Петър Ацев, свещениците Георги Николов, Васил Михайлов, Борислав Краев и др., които успяха да покорят организацията на Иван Михайлов. Той успя да създаде необратими кризи, които доведоха до промяна в съзнанието на членския състав. Така от българи, каквито се чувстваха в началото, през 1991 г. те промениха съзнанието си и се самонарекоха македонци. Дадени са над 850 документа (лични

писма, кореспонденции, протоколи, окръжни, брошури), посредством които са проследени причините за вътрешните кризи и промени в съзнанието на членството и на техните потомства. Има приложени десетки редки снимки от дейността на МПО (Македонска патриотична организация в Северна Америка и Канада). Документите са подробно анотирани. Приложена е библиография от над 100 страници.

Памет

В памет на Сашо Николов – Сладура – музикант, смехотворец, поет

На 16 септември т.г. се навършиха 45 години от трагичната гибел на Александър Георгиев Николов – Сашо Сладура, в концлагера “Слънчев бряг” край Ловеч.

Кой е Сашо Сладура? Как е живял? С какво е предизвикал неоправданото си изпращане в покрития с печална слава концлагер “Слънчев бряг”? Нека запитаеме историята. Нека се запознаем с някои факти. Когато искаме да опознаем един човек, събираме информация за семейството му, за начина, по който е възпитаван. Сашо е роден на 3 май 1918 г. в Плевен, откъдето е баща му Георги – завършил в Прага парково строителство. Майка му Кети Ендерсен е висококултурна жена – чехкиня от шведски произход. През 1921 г. семейството се премества в Пловдив, където баща му е назначен за управител на Централната градска градина “Цар Симеон”, която длъжност заема след смъртта на швейцареца Люсиен Шевалас, наричан от пловдивчани “министър на цветята”.

Сашо завършва Пловдивския френски колеж “Сен Августин” и заминава за Чехословакия, където постъпва като студент в Пражката консерватория, която напуска и се завръща в България след окупацията на страната от хитлеристите. По-късно завършва в София Държавната музикална академия и постъпва на работа през 1943 г. в прочутия по онова време Царски военен оркестър с диригент Саша Попов.

Мнозина от паметливите български меломани от по-възрастните поколения си спомнят обаятелния цигулар и певец, един от най-добрите изпълнители на френския шансон. Владеещ отлично френски език, със своите изпълнения Сашо сякаш потапяше слушателите си в музикалната атмосфера на Париж. Гениалните пръсти на Сладура изтръгваха от струните на цигулката звуци, просълзявали не една копнееща за нежност и ласки душа. Силно впечатлен от виртуозността на едно Сашово изпълнение в Пловдив през 1958 г., световноизвестният руски виолончелист Мстислав Ростропович изразява своето възхищение по твърде емоционален начин, като се разплаква.

Щедрата по отношение на Сладура природа беше белязала големия музикант с още една дарба – Сашо “композираше” и остроумно разказваше злободневни вицове. В лицето на героите в разказа от Сладура не бе трудно човек да разпознае властимащите на деня. Не са били редки случаите, според покойния вече Людмил Георгиев – приятел и колега на Сашо, когато след участие на оркестъра по повод партийни и национални празници Вълко Червенков и Антон Югов са се разпореждали смехотворецът да остане и да разкаже някой нов виц. Имали са чувство за хумор хората, макар и диктатори от сталински тип! Картината придобила съвсем друг оттенък след появата на политическия хоризонт на новоизгрялата правешка звезда Тодор Живков и неговата зловеща сянка, хладноквърния убиец Мирчо Спасов!

След Унгарското въстание през есента на 1956 г. призрактът на сталинизма отново надвисва над поробена Източна Европа. Мнозина български интелектуалци, които са имали смелостта да изразяват своите възгледи, контрастиращи на официалната партийна линия, набързо се озовават зад телените мрежи на Белене!

През 1957 г. Сладура е осъден на една година “лишаване от свобода” по обвинение в провеждане на идеологическа диверсия, разпространявайки вицове!

И след освобождението си от затвора, движейки се по острието на бръснача, Сашо продължава да твори и разказва вицове, чието съдържание предизвиква засегнатите първосигнални да скърцат със зъби и кроят зловещи планове за неговото “неутрализиране”...

Днес малцината останали живи близки, познати и колеги (от приятелите му – предимно колежани – почти никой не остана) си спомних за прословутата автобиография на гениалния музикант, с многократно повтарящия се въпрос “Как си ти, другарю кадровик?”

В запазен протокол за извършен обиск от 1 септември 1959 г. пише: “Подписаният майор Стоян Тодоров Тарев – следовател при отдел “Следствен” на ДС... извърших обиск в квартирата на Александър Николов – ул. “Сан Стефано” 27, вх. В, гр. София. При обиска иззех: 1. Бележници – 6 (шест) броя с адреси и други бележки. 2. Един лист, представляващ написан ръкописно с молив, протокол, започващ така: “На 1 май...” и завършващ “...бе предприета платоническа разходка”. 3. Един лист, представляващ карикатура с надпис: “Едно мнение за в. “Стършел”... Когато човек няма чувство за хумор”... Следват подписите на поемните лица!”

За първи път се срещнах със Сашо Сладура на 14 януари 1953 г. – беше Васильовден по стар стил, когато отидох на гости у съседа ни бай Васил Павлов, който току-що беше се завърнал от концлагера Белене. От присъстващите не познавах две лица – игуменка от някакъв манастир със зачервени бузи, която си запушваше ушите, за да не слуша вицовете, които разказваше седящият от дясната ѝ страна мъж със светло лице и щръкнали руси мустачки. Така съм запомнил Сашо Сладура от първата ни среща. През следващите близо девет години до убийството му в концлагера неведнъж сме се срещали със Сашо по различни поводи, имаме доста общи познати, поне за два случая все още има живи свидетели, когато сме се събирали в жилището ни, но не смея да твърдя, че сме били приятели. Бяхме добри и близки познати.

За последен път видях Сашо в началото на септември 1961 г. в София, където бях отишъл по повод някакъв футболен мач. Знаех, че се събират преди обед в сладкарница “Славейков” – на ъгъла на “Граф Игнатиев” и “Раковски”. Там заварих Сладура, Сашо Мирев, братята Асен и Антон Петкови, Сашо Пулев, Жорж Христов, Димитър Тилев – Тильо, Никола Дойков – Козара... и писателя Георги Марков. В книгата си “Убийте Скитник” разследващият журналист Христо Христов твърди, че Антон Петков е кръстник на дъщерята на Георги Марков Райна – Саша, която е от по-късния брак на писателя с англичанката Анабел, но това е част от сюжет на друга драма...

През краткия ми престой сред компанията Сладура, верен на своята природа, разказа кратък виц и впечатляващ анекдот, които не се забравят! **“Повикали известният столичен психоспециалист проф. Никола Шипковенски в РПБ (райската правителствена болница) за спешна консултация – Господ имал психопроblem. – Защо аз, Свети Петре? – запитал проф. Шипковенски присъстващия райшеф. – Рук е моят световноизвестен колега проф. Фройд от Виена. – Свързано е с твоята етническа принадлежност. Небесното началство се вживява в някой си ТЖ (Тодор Живков)...”**

Своя анекдот Сладура беше композирал с фаталистична нагласа на гениално прозорлив автор, което бе потвърдено в средата на същия месец с цената на неописуема човешка трагедия...

“Човек с калъф от цигулка в ръка залита из пясъците на пустинята, изцеждайки сетни сили от изнеможялото си тяло и от билото на току-що изкачената дюна съзрял палмите на един оазис. Въздишка на облекчение се изтръгна от пламтящите гърди на нещастника и той ускори крачки с надежда за спасение. Внезапно прозвучал мощен рев и от оазиса изскочил лъв, който с няколко скока се приближил до ужасения човек, а той снел машинално калъфа на цигулката, опънал лъка и запял песента “Преди смъртта”. Притихнал, лъвът изслушал докрай мелодията, поразмахал дружелюбно опашка и се отправил в обратната посока, последван от изтощения музикант. Задоволил жаждата си от бликация в средата на оазиса извор, човекът хапнал фурми и продължил пътя си. Пред следващия оазис сцената с друг лъв и омайващо изпълнение се повтори, но когато изнуреният музикант се приближил към последния оазис, от който се виждал град на брега на морето, за нещастие се появил проскубан стар лъв. Без да обръща внимание на пленителната музика, звярът разкъсал тялото на бедстващия бард. На отправения от разгневените му събратя въпрос за зверската разправа с цигуларя, човекоядецът отговорил: “Аз съм атеист, братя, глух за божествените песни, а в нашата ППО (първосигнална партийна организация) благодарността се смята за кучешка слабост!”

Броени дни по-късно Сладура е арестуван и незабавно отведен в концлагера “Слънчев бряг”, където на следващия ден е ликвидиран от не безизвестния Благо Магарето. Смъртният акт на Сашо е издаден десет дни по-късно, на 26 септември 1961 г.

Тодор Тодоров, Пловдив

Чествания

По инициатива на Движение “Шести април”

Почетоха паметта на Н. В. цар Борис III – Обединител

Спазвайки традицията от няколко поредни години, група от 50 членове и симпатизанти на НДСВ, БНФ, Инк., и Клуб “Четвъртък” от Пловдив отподохо почит пред паметта на О’Бозе почившия цар на българите Борис III Обединител. Поводът бе 64-годишнината от неговата кончина.

В ранното утро на 25 август, събота, участниците положиха цветя пред неговия паметник в центъра на Пловдив и се отправиха към Рилския манастир. В светата обител свещенослужител отслужи панихидата в присъствието единствено на пловдивчани. След това положиха венец на мраморния царски гроб. Други венци и цветя на гроба на този ден нямаше.

Участниците в панихидата бяха неприятно изненадани от отсъствието на игумена на манастира епископ Евлоги по време на панихидата. Той дори отказа да се срещне с тях, въпреки че си седеше пред игуменарницата и наблюдаваше множеството в двора на обителта. Дали причината за неговото поведение е загубата му на избора за нов пловдивски митрополит, проведен преди няколко месеца? Ако е обиден на пловдивчани, в което те нямат никаква вина, то защо не почете паметта на българския цар? Отговорът е многозначен.

На път за дома групата се отби да разгледа двореца “Царска Бистрица” в Боровец, но поради късния час не можа да осъществи желанието си. Посещението в двореца се отложи за следващата година по същия повод. В името на Бога и Царя!

Емил Атанасов

Съобщават ни от Вугин

На 16 септември 2007 г. от 11 ч. при Мемориала на жертвите на комунизма във Вугин бе отслужена панихидата по случай 63-годишнината от масовите убийства и кланета по горите и доловете на нашата страна на интелектуалци, свещеници, будни и скромни труженици във Вълчешкия дол край с. Макреш – зверски убийства, ненадминати по своята жестокост. Есента на 1944 г. реката потече кървава. Бяха изклани на 17 септември 1944 г.

Вечен поклон пред светлата им памет!

Нека поколенията да знаят и помнят!

Виолета Чокоева, Вугин

In memoriam

Шест месеца без Борислав Дряновски

*“Той беше един от най-добрите и верни наши борци
и аз си спомням много срещи с него...”*

Д-р Иван Дочев

Късно научих за неговата смърт. Отиде си тихо, безшумно и може би никой от нашите съмишленици не го изпрати. Напоследък живееше отдалечен от обществото в кв. Дружба, със скромната си мизерна пенсия, под грижите на своята дъщеря Дина. Един от стотиците наши дейци – немили-недраги хъшове на легионерското движение, за които най-новата българска история не разтвори страниците си. БКП/БСП не допуснаха това, то не е в техен интерес след злочестията, които сториха на българската национална интелигенция след 9 септември 1944 г.

Борислав Дряновски беше най-старшият наш събрат от легионерския процес на 34-мата легионерски дейци от Врачански окръг, осъден на доживотен затвор. Предвиден беше за смърт заедно с останалите наши съидейници, но един рискован жест на председателя на “народния съд” във Враца го спаси. Между нас той беше най-възрастният, доайенът на групата ни, към когото се отнасяхме като към батко с изключителна преданост, обграден с

голямото уважение и почит от всички във Врачанския затвор – най-будната част от градовете и селата на Врачанския край.

Борислав е роден на 16 ноември 1912 г. в Оряхово. Израснал е в будно родолюбиво семейство, завършил с пълно отличие гимназия в родния си град и право в Юридическия факултет на Софийския университет. От най-ранна ученическа възраст се отдава изцяло на легионерското дело. Застава начело на младата интелигенция на Оряхово и селата и градовете от околията и успява да я овладее в борбата по това време (30-те години) за национално обединение, против Ньой и нахлуващия в страната ни болшевизъм. Оряхово и околията стават крепост на СБНЛ под негово ръководство и авторитет. Като юрист той е изпратен за кмет на с. Малорат и същевременно е околийски водач на Легиона. И това безспорно му спечелва омразата и отмъщението на БКП след 9 септември 1944 г. Още в първите дни на септември той е арестуван, малтретиран в тежка инквизиция заедно с десетки негови другари в ареста в Оряхово. В тези септемврийски дни и месеци това е съдбата на стотици и хиляди като него в страната ни. Борислав излежава присъдата си във Врачанския и Софийския затвор и след няколко помилвания излиза от затвора през 1953 г. За да бъде подложен отново на преследвания и репресия с досието на “народен враг легионер”. Това досие го лишава от правата му на юрист и нормален гражданин, заставен да работи най-тежка физическа работа под зоркото око на ДС.

През март 2000 г. заедно с Дянко Марков и брат ми Дори – негов пръв приятел, от когото се осведомихме за жилището му, го посетихме в дома му. Заварихме го в тежко здравословно и материално положение, но с характерния си огнен дух. Тогава той сподели: “не загубих вярата си, че ще дойде края на комунистическата ера. Живях достойно и честно, верен на своята легионерска закалка. Посрещнах 10 ноември 1989 г. като национално спасение. Мислех, че жертвата на своята младост, която отдадох в страдание под непосредствения тормоз на комунистическото зло, ще даде своите резултати. Все пак ние успяхме да възпитае в национални и социални идеали едно цяло поколение. Това е моят дар за нашето време... Но... и моето разочарование от несбъднатите мечти. Мислех си, че след голямото въодушевление, с което оцелелите български легионери и техните млади следовници след 10 ноември 1989 г. ще получат признание за добре изпълнен патриотичен дълг и възможност да продължат усилията си напред с доверието в тях. Не го виждам сега. Не търся отплата за заслуги, но виждам как кариеристичен елемент и дейци разочароваха народа ни със своето поведение и корупция.” И в този дух бяха споделените мисли и вълнения от Борислав...

За тази среща с Дряновски направих публикация в “Прелом” – март 2000 г., и това стана повод д-р Дочев да узнае, че Дряновски е жив. Веднага след публикацията получих писмо от него: “Приятно изненадан останах от това, което прочетох в “Прелом” за Дряновски, с когото съм се срещал много. Той беше един от най-добрите и верни наши борци и аз си спомням много срещи с него. Когато бях в емиграция, чухме за избиването на нашите съидейници, чух за Дряновски, че е осъден на смърт, после всичко заглъхна. Много искам да му пиша, да му кажа колко се радвам да чуя за него.” И д-р Дочев му изпрати писмо до мен, а аз го предадох лично и го уведомих. В писмото си до мен д-р Дочев отговори: “Идеята ви с Дянко да заинтересувате обществеността за един борец като Дряновски е отлична, но се страхувам, че мъчно ще се постигне резултат, защото сегашната общественост не иска да знае за нас, които водихме борбата в миналото – даже желае, ако може, да се забрави това минало...”

Това откровение на д-р Дочев от 6 април 2000 г. е верният отговор на тревогата, която не само Дряновски изразяваше по това време. Тази тревога владееше тогава и сега верните борци и родолюбиви граждани, за които пак Борислав, нашият предан съмишленик, сподели, когато му връчих писмото: “Да, такава е нашата общественост след всичко, което народът ни демонстрира след 10 ноември 1989 г. срещу опитите на БКП и новоизлюпените демократи да затулят злочестията, които преживя народът, и възпира нейното демократично и национално обновление и възраждане.”

С тази болка и тревога преди шест месеца си отиде Борислав Дряновски. С нея си отидоха като немили-недраги стотици български легионери и предани родолюбци на страната ни, които очакваха след 10 ноември 1989 г. прелом, спасение и надежди за нов живот на измъчената ни Родина.

С нея си отиде в навечерието на своята стогодишнина и неговият верен водач и вдъхновител д-р Иван Дочев, който го смяташе за “един от най-добрите и верни наши борци...”

А когато преди четири години бях в Оряхово и попитах някои граждани там познават ли Борислав Дряновски, някои ми споделиха: “Той беше за нас Бог.”

Костадин Семерджиев

На 9 октомври след продължително и мъчително боледуване ни напусна завинаги

Милчо Спасов

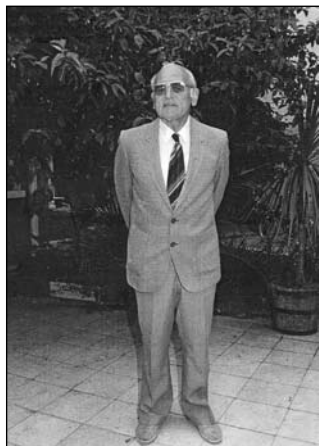
От малък той е възпитан в дух на обич към България и никога не е изпадал под влиянието на комунистическата зараза.

През целия си живот с музиката и перото той се бори за възпиране на комунистическото проникване в Родината ни, която до болка обичаше.

Вечна да бъде паметта му.

Лека му пръст.

Президиум на БНФ, Инк. – Чикаго, САЩ

Жалейка

На 8 октомври 2007 г. се навършиха 5 години от кончината на

Д-Р НИКОЛА ГРОЗЕВ ОТ ПОМОРИЕ (ПОЧЕТЕН ГРАЖДАНИН)

Той беше един от големите съвременни български хуманисти и родолюбци, отдал се на най-възвишените човешки добродетели – да дадеш живот на другите побратими...

Неповторим пример за подражание и уважение от всички.

Поклон пред светлата му памет!

Български национален фронт, Инк.
Български демократически форум

Панихуга

По инициатива на БНФ и черквата "Св. Иванъ Рилски" въ Ниагара Фолс – Канада, подкрепяни от родолюбивата емиграция от Америка и Канада бѣ отслужена панихуга по случай 9 септември 1944 г. Тя ще остане черна и позорна за България дата.

На тържеството присѣстваха надъ 100 души. Следъ службата бе положенъ венецъ предъ паметника на жертвитѣ на комунизма. Патриотична речъ произнесе председателътъ на клона на БНФ въ Бѣфало г-нъ Миро Герговъ. Той напомни за избититѣ 138 хиляди българи по нареждане на Москва и завърши съ призива:

"Българино, кѣдето и да се намирашъ, спомни си за тѣхъ!"

Отдай имъ заслужена почитъ и не забравяй великата имъ саможертва предъ олтара на измъчената ни родина.

Поклонъ предъ паметъта на хилядите знайни и незнайни жертви на комунистическата диктатура!"

Следъ службата бѣ сервиранъ обѣдъ.

Панихугата бѣ отслужена отъ отецъ Тодоръ Гроздановъ – единствения антикомунистически свещеникъ.

На снимката: седналиятъ е г-нъ Никола Тумпаловъ – единствениятъ останалъ живъ отъ групитѣ горѣни на полк. Иванъ Гологановъ. Господинъ Тумпаловъ е на 91 години.

Председател на БНФ – клонъ Бѣфало, Миро Герговъ

Никога не ще забравимъ

За тѣзи, които сж забравили или не знаятъ какво значи комунизъмъ

Не всички знаятъ какъ премина животътъ ни презъ злощастнитѣ 50 години комунистическа властъ въ България. Нека не се учудваме защо сега, както никѣде другаде въ странитѣ отъ бившия социалистически лагеръ, комуниститѣ у насъ надигатъ глава и се готвятъ, вземайки властѣта, отново да наложатъ комунистически гнетъ надъ нещастния ни народъ. Не бива да го допускаме! Тѣ бѣха и си оставатъ човѣконенавистната частъ отъ народа.

Завършвамъ гимназия презъ пролетѣта на 1948 г. Нѣмамъ качества за членство въ комсомола (пъкъ и не сжмъ го искала никога!). Баща ми въ това време бѣше въ затвора, братята ми – изключени студенти, единиятъ трудовакъ въ тунела Буново. Азъ не мога да получа работа заради това, че трудолюбивитѣ ми родители сж наречени фашисти. Единственото спасение за възможността да ми бжде оказано благоволенieto на тѣзи, отъ които зависи сждбата ни – единствената азъ, ненавършила 18 години, да изхранвамъ семейството ни, т.е. да получа бележка за постѣпване на работа – да отида на бригада. Бригада отъ 15 мартъ до 1 май 1949 г., т.нар. залесителна бригада на язовиръ “Георги Димитровъ” край Казанлъкъ.

Какво знаешъ ти, млади приятелю, който днесъ роптаешъ за нѣкои неблагополучия въ живота си?! Животътъ, който сега е въ твоитѣ рѣще и зависи само отъ тебе!

Въ страхотния мартенски студъ, минусови температури, вѣтъръ и снѣгъ ние живѣехме въ бараки и спяхме на дървени нарове на два етажa. Бараки, въ които имаше една тенекиена печка за отопление. Не си мислете, че ни бѣха предоставени отоплителни материали. Ние, деца още, току-що напуснали училищната скамейка, ако искахме да се стоплимъ, макаръ и за малко презъ студениятъ мартенски нощи, трѣбваше следъ свършване на работния день да ходимъ по голия баиръ и съ киркитѣ, съ които копаехме презъ деня замръзналата земя, да къртимъ сухи храсти, за да палимъ “циганската ни любовъ” – нашата тенекиена печка. Спяхме облечени, завити съ войнишки шинели и нѣкакви тънки одеяла. Въ сжщото време недалечъ отъ насъ, въ голѣма масивна сграда се помѣщаваше щабътъ на залесителната бригада. Тамъ живѣеха, хранеха се и спяха командиритѣ.

Сутринъ след чашата чай за закуска, облечени като лагеристи – съ войнишки клинове, куртки и шинели, трѣгахме за “обекта”. Трѣбваше да се пѣе бодро и весело. Господи, но на насъ не ни бѣше весело! Събудени въ ранина, недоспали...

Защо тъй рано прекърсваха младостѣта и живота ни? Какъ да имъ бжде простено?

“Обектътъ” ни бѣше на голия баиръ надъ язовира. Надзирателитѣ ни – политически командири отъ нисша степенъ, ни доставяха снопчета посадѣченъ материалъ отъ борчета, които ние засаждахме. Поставяме ги въ изкопанитѣ отъ насъ дупки 40 на 40 см въ замръзналата земя и ги заривахме съ прѣстъ.

Голѣмото събитие, което трѣбваше да повдигне настроението, да внесе раздвижване въ измжчениитѣ ни детски души, изморенитѣ ни и измръзнали до болка кости, бѣ вечерниятъ лагеренъ огнь. Пустота, безнадеждностъ, страхъ бѣше стаениятъ огнь, който изгаряше душиитѣ ни, още голѣмата и несподелена (не смѣехме) съ никого мжка по близкитѣ ни, които въ тѣзи моменти страдаха поради безпримерната ненавистъ на жестоки хора.

Месеци следъ свършването на този кошмаръ намерихъ работа. Въ продължение на 10 години ми бѣше отказвано правото да продължа образованието си. Така и не се осжществи мечтата ми да следвамъ въ висше училище, въпрѣки отличнитѣ оценки отъ конкурснитѣ изпити и гимназиалната ми диплома съ пълненъ отличенъ успѣхъ.

Не роптайте, млади приятели, днесъ за това, че не стигатъ паритѣ ви за дребни удоволствия! Молете се на сждбата това, което изпитахме ние, родителитѣ и близкитѣ ни, никога да не се върне! Нека Богъ помогне на народа ни да премине изпитанията днесъ, да върне вѣрата му въ демократичнитѣ процеси и довѣрието въ тѣзи, които съ усилия успѣшно ще ги осжществятъ.

Ние, хората, сме склонни да забравяме минали беди, а младитѣ не сж ги изпитали, за да ги знаятъ и помнятъ, но ранитѣ, които комунизъмътъ нанесъ на Родината ни, бавно и трудно зарастатъ.

Боже, не допускай да бжде отново заробенъ и нараненъ народътъ ни, неговитѣ деца, надеждата на България! Не допускай отново комунизма!

Пепа Ботева

Никога не ще простимъ

Ние не искаме мъстъ, а справедливостъ и законно възмездие за мжчителитѣ и убийцитѣ на българския народъ! Боже, помогни ни!

БНФБН®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Честито Рождество Христово!
Мирна и успешна за българския народъ
и за България 2008 година!

Български национален фронтъ, Инк.

Вѣра
Сила
Сувверенитетъ

Печатъ: Отечество ООД